திராவிடநாடு

0—8—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

எங்கே உன் வீரம்.....?

(மு. சுந்தரமூர்த்தி)

பொங்கிடும் கடல்சூழ் தமிழக நாட்டில்
தங்கிடும் தமிழா எங்கே உன்வீரம்?
சிங்களர் செய்திடும் சிறுநரித் தனமதை
சிங்கமாய் மாறிநீ சிதைத்திடல் முடியுமோ?

ஆய்கலன் ஐம்பெரும் காப்பியம் அணிந்த
தாய்த்தமிழ் அணங்கைத் தடுத்திடும் அவரை
தடுத்திடும் வேலை தமிழனின் கடமை,
எடுத்தோத உண்டோ உனக் கதிகாரம்?

கடாரம் கொண்டவனும் கடல்கடந்து சென்றவனும்
கங்கையை எடுத்தவனும் 'கனகனை'ப் பிடித்தவனும்
சிங்களத்தில் தன்செங்கோல் செலுத்தி இருந்தவனும்
உன்னினம் அல்லவோ! உன்உதிரம் அல்லவோ!!

பழம்பெருமை பேசுவதால் பாருக்கு என்னபயன்?
அழல்போலும் துன்பமங்கே அறிவிலர் மூட்டுகிறார்
அடதமிழா! கொதித்தெழடா வாகை சூடடா
வடவர்தம் விலங்கொடிய, வீரம் காட்ட!!

கேட்டீரா! சேதி!

சென்னையில் முகாம் போட்டிருக்கும் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி சங்கராச்சாரியார், சென்ற திங்களில், ஒரு இடத்துக்கு 'விஜயம்' செய்திருக்கிறார்! எந்தக் கோயிலுக்குப் போனார்' மும்மலம் நீக்கி முத்தி பெறும் உபதேசம் பொழிய எந்த சங்கத்துக்குப் போனார் என்றே கேட்பீர்கள். அவர் போனது இப்படிப்பட்ட இடமானால், நமக்குக் கவலையில்லை. எங்கு 'விஜயம்' செய்தாராம், தெரியுமா? பெரம்பூர் ரயில்வே கோச்பாக்டரிக்கு! அதிகாரிகள் மிகசிரத்தையோடு அழைத்துப்போய் காட்டியிருக்கின்றனர்! இவரும் ரயில் பெட்டி கட்டப்படும் அந்தத் தொழிற்சாலையைப் பார்த்து, "ஆகா! இங்கே வேலை செய்வது தேசத்துக்குச் செய்யும் பெருந்தொண்டன்றோ?", என்று மகிழ்ந்து வாழ்த்தினாராம்!! நவநாகரிக முறைகளை அனுபவித்தலாகாது—சினிமா பார்ப்பது தீது என்றெல்லாம் போதிக்கும் இந்த ஞானியார், ரயில்பெட்டி கட்டும் இடத்தைப்போய் பார்த்திருக்கிறார். யாரைத்தான் விடும் புதுமை? இனிமேல், பலர் தூக்க ஏறிச்செல்கிறாரே பல்லக்கு; அந்தக் கொடுமையையாவது நிறுத்திக்கொள்வாரா சங்கராச்சாரியார் என்று கேட்கிறான் அலுவலகச் சிறுவன்! செய்வாரா!!

*

தேங்காயைக் கண்டால் முதலில் எந்தக் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோய் உடைக்கலாம் என்றே, எண்ணத்தோன்றும், பக்தர்களுக்கு. அந்தத் தேங்காயிலிருந்து, என்னென்ன பொருள்களைப் பெறலாம் என்பதை, டில்லிசர்க்காரின் மத்திய தேங்காய் கமிட்டியின் தொழில் நுட்ப உபகமிட்டி எர்ணாகுளத்தில்கூடி ஆலோசித்திருக்கிறது. கொட்டாங்கச்சியிலிருந்து, சக்தியூட்டப்பெற்ற கரியைத் தயாரிக்கலாமாம். பிண்ணாக்கை, மனித உணவுப் பொருளாக மாற்றலாமாம். தேங்காயிலிருந்து, 'புரொடீன்' பொருளைத்தயாரிக்கலாம். இளநீரிலிருந்து உயர்தரமான காடி (வினீகர்) தயாரிக்கலாமாம் இளநீரை, பலநாட்களுக்குவைத்திருந்து, கெடாமல் அருந்தும் வழிகளும் ஆலோசிக்கப்பட்டதாம்.

*

ஒரு ரூபாய்க்கு 99 ரூபாய் வட்டிகொடுக்கப்பட்டது என்றால் ஆச்சரியமாகத்தானே இருக்கிறது! அகமதாபாத்துக்கருகில், உண்மையாகவே இப்படியொரு சம்பவம் நடைபெற்றதாம். ஒரு ஆதிவாசி, 1916ல் சர்க்காரிடம் பெற்ற ரூ. 101 கடனில், செலுத்தியது போக மீதமாக ரூ. 1 இருந்ததாம். இதற்குத் தொடர்வட்டி, இதுவரை சேர்ந்து 99 ரூபாய் ஆகிவிட்டதாம். இப்போது, இத்தொகையைக் கட்டுமாறு, இவருக்குத் தாக்கீது பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற பல ஆதிவாசிகளுக்குத் தங்கள் கடன் பாக்கிகளை பிரமிக்கவைக்கும் வட்டியுடன் சேர்த்துக் கட்டுமாறு தாக்கீது பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாம்.

*

போர்க்காலத்தைப்போல "ரேஷன் ஆபீசு"களும், "ரேஷன் கூபன்"களும் வந்தாலும், ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை! கடந்த முதல்தேதியன்று பிரதமர் நேரு இது சம்பந்தமாக எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கிறார். கோதுமைக்காரர்களுக்கு அல்ல, இந்த எச்சரிக்கை; அரிசி தின்போருக்குத்தான். நாட்டிலுள்ள உணவுத்க்கட்டுப்பாட்டைப் பார்க்கிறபோது, அரிசி தின்போர் தங்கள் உணவுப் பழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ளாவிடில் கூடிய விரைவில் சங்கடங்களுக்கு ஆளாக நேரும் என்றும், முன்பு போல கட்டுப்பாடுகள்வர நேர்ந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்இல்லையென்றும் அறிவித்துள்ளார்.

*

"வரவர தேய்ந்துகொண்டே போகிறது! 1950ல் இருந்தநிலை இன்றில்லை. நிர்வாகம், சீர்கேடு அடைந்துவிட்டது. தப்பித்தவறி, மூன்றாவது உலகப்போர் போல ஏதாவது வந்துவிட்டால், நிர்வாகம் எதற்கும் பயனற்றதாகிவிடும். அரசியல்வாதிகளின் ஊழல்கள், நிர்வாகத்தைக்கெடுத்துவருகின்றன" என்று டில்லி சர்க்காரின் காரியதரிசியாகயிருந்த வி.பி. மேனன் பம்பாயில் பேசுகிறபோது 'நற்சான்று" வழங்கியுள்ளார்.

*

துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள்—அடிதடிகள் — கத்திக்குத்துக்கள்—500 பேருக்கு மேல் சிறை—இவ்வளவும் நிகழ்ந்த பிறகு, கேரளத்தில், 'மாணவர் போராட்டம்' ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது! சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள படகுப் போக்குவரத்தில் தங்களுக்குச் சலுகை தரவேண்டுமென மாணவர் கோரினர். அரசு மறுத்தது. எனவேதான், இவ்வளவு அமளியும். இப்போது மாணவர் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கம்யூனிஸ்டு சர்க்கார், முன்பே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் எவ்வளவோ நல்லதாயிருந்திருக்கும்! "பார், பார்! நாங்கள் சுட்டால் கண்டிக்கும் கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சியைப் பார். அங்கு மட்டும், என்ன வாழ்கிறதாம். சந்தனத் தோப்பு தொழிலாளர்களைச் சுட்டார்கள் — மாணவர்களைத் தடியால் அடித்தார்கள்', என்று இங்குள்ள பக்தவத்சலங்கள் பேசாத ஒரு நிலைமையை உண்டு பண்ணியிருந்திருக்கலாம். அரசுக் கட்டிலில் ஏறினால், எவரும் இப்படித்தான் செய்வர்-என்று பேசும் நிலைக்கு, கம்யூனிஸ்டுகள், 'பலி'யானது, பரிதாபம் என்போம்.

*

பல, உள

17] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [10—8—58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 4

"இல்லங்கள் தோறும், திராவிடர்தம் உள்ளங்கள் தோறும் உரிமை வேட்கைக் குரல் நுழைந்தாகவேண்டும். அந்நாள், வந்து விட்டால், விடுதலை விரைந்துவரும்! அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட, யாராலும், பிறகு முடியாது!!" என்று ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும், பொதுச் செயலாளரும் பிறரும், எடுத்துரைப்பதன் பொருள் என்ன? இல்லங்கள் தோறும், திராவிடர்தம் உள்ளங்கள் தோறும் இன்னும் நமது விடுதலை வேட்கை நிரம்பவில்லையென்பதுதானே! அப்படி நிரம்பிவிட்டதெனின், அனுதினமும் நாம் ஏன் கழகங்களைப் புதிதாகத் துவக்குவதிலும், இவர் சேர்ந்தார் கழகத்தில் அவர் சேர்ந்தார் கழகத்தில் என்று சொல்லி பெருமைப்படுவதிலும், காலத்தைக் கழிக்கப்போகின்றோம்? முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக விதைபோடப்பட்டு, சுமார் பத்தாண்டுகளாகக் கட்டுதிட்டங்களோடு வளர்க்கப்படும் அரசியல் கட்சியாக, உருவாகி வருகிறது நமது விடுதலை இயக்கம். பொன்போன்ற நமது புதுமைக் கருத்துக்கள், வெகு வேகமாகப் பரவுவதிலும், அதன்பக்கம் பலதரப்பட்டோர் வந்து சேர்வதிலும், ஐயமில்லை. எனினும், நாட்டில், நமது கழகமும் எண்ணமும் நிரம்பிடவேண்டிய இடங்கள், பல உள. இதனை நாம் மறந்தோமில்லை! தமிழகம் தவிர்த்த ஏனைய பகுதிகளான ஆந்திரத்திலும், கேரளத்திலும், கன்னடத்திலும் ஆங்காங்கு சிறுசிறு சிதர்கள் ஒளிவிடத் துவங்கியுள்ளனவேயொழிய, முழு ஒளியும் பரவிவிட்டதாகக் கூறும் நிலையில்லை. 'முதுகுளத்தூர்' ஏற்பட்டபோது, உள்ளத்தில் வேதனையிருந்தாலும், ஒளிவுமறைவின்றி தெரிவித்தோம் — "எமது கழகம் பரவாத பகுதி அது" என்று. தமிழகத்திலேயே, ஓய்வின்றி பிரச்சாரம் செய்தாலும், நமது கழகம் பரவாத பகுதிகள் பல உள— நமது எண்ணங்கள் நிரம்பாத இல்லங்கள் ஏராளம் உண்டு.

இந்த உண்மையை நாம் ஒத்துக்கொள்ளாதவர்கள்போலவும், எங்கும் பறக்கிறது எம் கொடி என்று இருமாந்து மார்தட்டுவோர் போலவும் கருதிக் கொண்டு, மாற்றார் 'தூத்துக்குடி தேர்தல்'பற்றி விமர்சனம் செய்யக் கிளம்பியுள்ளனர். "போச்சு! போச்சு! ஒழிந்து போச்சு!" — "இவர்களுக்கு ஏது இடம் இனி?"—இதுபோலப் பலப்பலக் கூறத்தலைப் பட்டுள்ளனர். நம்மை ஒரு கட்சியெனவே மதிக்க முடியாது என்றிடும் பெரியார் அவர்கள் கூட, விமர்சனம் செய்துள்ளார்கள்.

*

நிற்கின்ற இடங்களிலெல்லாம் வெற்றி பெறும் வாய்ப்பு இருந்திருந்தால், நாம், எதிர்க்கட்சியெனு மிடத்தில் இரோம்; ஆளும் கட்சியாகியிருப்போம். பொதுத் தேர்தலில், 15-இடங்கள் மட்டுமே நம்மால் பெறமுடிந்தது என்பதையும், 17-இலட்சம் வாக்குகள் மட்டுமே நம்மால் பெற இயன்றது என்பதையும் நாம் மறந்திடவுமில்லை; பெருவெற்றியென்று கூறிக் களிப்பில் மாழ்ந்திடவுமில்லை. சட்டசபையில், மேருவென உட்கார்ந்திருக்கும் 150-காங்கிரஸ்காரர்களும், நம் கண்முன் வந்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள்! ஆளும் கட்சியாகவும், அறுபதாண்டுக்கு மேல் வளர்ந்த கட்சியாகவும், ஒரு அந்நிய ஆதிக்கத்தை விரட்டிய கட்சியாகவும் விளங்கும் காங்கிரசின் பலத்தை நாம் உணராமலுமில்லை!!

ஐசனோவர், பணக்கார நாட்டின் பூபதி — பலம் பொருந்திய தேசத்தின் அதிபதி என்பதாலேயே எகிப்தும் இராக்கும் மிரண்டுபோய் "ஐயனே! அடைக்கலம்" என்று சரணடைந்துவிடவில்லை. அமெரிக்கா விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், தன்னையும் தன் நாட்டினரையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், சுயமரியாதையோடு வாழவும், போராடிக்கொண்டுதான் உள்ளன. சூயஸ் கால்வாய் பிரச்னையில், வல்லரசுகளாம் அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் எதிர்த்தும்கூட, வாகைசூட முடிந்தது நாசரால்! சிறு நாடுதான், எனினும் அந்நாட்டின் நடவடிக்கையிலிருந்த நியாயமும், நியாயத்துக்காகப் போராடுகிறோம் என்று எகிப்து மக்கள் கொண்ட வீராவேசமும், உலக வல்லரசுகளையே புறமுதுகிடச் செய்தது.

"பெரிய கட்சி காங்கிரஸ்! பணபலமும் அதிகார பலமும்பெற்றகட்சி அது!! ஆகவே, அதோடு தாளம் போடுவதுதான் சரி" என்று கருதி போட்டியிடாது போவது பொறுப்பைத்தட்டிக்கழிப்பதும், வளர்த்து வரும் கொள்கையின்மீது நாமே நம்பிக்கை இழப்பதுமாகும். இப்படி ஒரு பயமும், மனசபலமும் ஏற்படுமானால், தனிக்கட்சி என்று சொல்லிக்கொள்வதும், எதிர்க்கட்சி என்று பேசிக்கொண்டு போர்க்கணைகளை தொடுப்பதும் அவசியமில்லை. பேசாமல், வல்லானுக்கு எடுபிடியாகி, கெஞ்சியோ கொஞ்சியோ காலத்தைப் போக்கிவிடலாம்.

எனவே, பெரிய கட்சி காங்கிரஸ், பணபலம் பெற்ற கட்சி என்று அஞ்சி ஒடுங்கிவிடுவது, அரசியல் நெறியுமல்ல; கொள்கையின் மீது நமக்குள்ள பற்றினை எடுத்துக் காட்டுவதுமல்ல. அப்படிப்பட்ட பெரிய கட்சியாக இருப்பினும், அதனால் நாடு அடையும் கேடு என்ன, அதன் சார்பில் நாடாள்வோரின் கரங்களும் அதிகாரங்களும் எங்கே கட்டுண்டு கிடக்கின்றன; அந்தத் தளைகளை எப்படி அறுப்பது, என்

கிற விளக்கங்களைச் சொல்லி, மக்கள் மன்றத்தில் விழிப்பேற்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பினை எவராவது செய்துதான் ஆகவேண்டும். "எவராவது" என்கிற இடத்தில், நானிருக்கிறேனே எனலாம் பொதுவுடைமைக்கட்சி! யானைக்குக் கோவணம் கட்டுவதுபோல, அகில இந்தியாவுக்கும் பொதுவுடமை என்று சொல்லி, அதற்கான வழிகளையும் வகைகளையும் காணுகின்ற கட்சி அது. அதன் போக்கும், வழிமுறையும், பிரச்னைகளுக்குரியவை. மாஸ்கோவில் இடி இடித்தால் மன்னார்குடியிலும் மழை பெய்ய வேண்டும் என்கிற குணம்கொண்ட அக்கட்சியின் 'அகில'க் கொள்கையால் வட்டாரங்களுக்கொரு அரசு அமைத்து வாழவேண்டுமெனும் கருத்துக் கொண்ட விடுதலை பூமிகளுக்கு, பலனில்லை. எனவே இந்த மண்ணைப் பொறுத்த அளவில், இழந்த நாட்டைப் பெறும் முயற்சியைச் செய்ய, நாம்தான் இருக்கின்றோம்! நாம்மட்டுமே இருக்கின்றோம்!!

*

வலிவுள்ள கொள்கைதான் நமக்குப் பலமேயன்றி, நாம் எதிர்த்து நிற்கும் மாற்றார்களுக்குள்ள பலங்கள் பல. ஐசனோவர் ஆதரவுண்டு என்பாரும், குருசேவின் குரல்வலிவு எமக்குண்டு என்பாரும், டாடா பிர்லாக்களைக் காட்டுவோரும், அண்டையிலுள்ள சீனாவைக் காட்டுவோரும், நமக்கு மாற்றார்களாக உள்ளனர். நமக்குள்ள வாய்ப்பு எல்லாம், மக்களைச் சந்திப்பதுதான்! மாற்றுக் கட்சியினர் குறிப்பாக காங்கிரசினர் — பொதுக்கூட்டங்களில், மக்களைச் சந்திப்பதில்லை. வரவர, அந்த வாய்ப்பை இழந்து வருகின்றனர். எனினும், அவர்களுக்கு இன்னொரு மகத்தான பலம்குன்றாத பலம் கைவசமிருந்துகொண்டே உள்ளது. கிராமத் திண்ணைகளிலும், அரசமரத்தடிகளிலும், ஆலைகளுக்குள்ளும், ஏன்?—அடுக்களை வரையிலும், காங்கிரசின் பெயரைக் கொண்டு செல்லும், அந்த மகத்தான பலம்தான் பத்திரிகைப் பலம்!! வார ஏடுகள், மாத இதழ்கள், தினசரிகள்-இப்படி, பல்லாண்டுகளாக, மக்கள் உள்ளந்தோறும் காங்கிரசின் நினைவைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருக்கும் பலமான சக்தி, இருக்கிறது அதனிடம். இதனை நாம், மறக்கவில்லை. நாட்டின் பெரும்பாலான ஓட்டர்களாக இருக்கும் தாய்மார்களின் உள்ளத்தை வசமாக்கும் ஏடுகள், அவர்கள் வசமே உள்ளன. ஓரோர் சமயம் காங்கிரசின் போக்கைக் கண்டிக்கும் விதத்தில் அவை விளங்கினாலும், நம்மை ஏசவும் தவறாக விளக்கவும் அவை தயங்குவதில்லை! இந்தப் பலம், பொதுக்கூட்டங்களைவிட, பெரிய வாய்ப்பாக இருந்து வருகிறது காங்கிரசுக்கு. மக்கள் மன்றத்தின் ஒரு சாரார் உள்ளங்களை இடைவிடாது தடவிட இந்தப் பலம், இருக்கிறது. அதே சமயத்தில், இன்னொரு பலமும், இன்றைய காங்கிரசுக்கு இருக்கிறது—அதுதான், பணபலம்!!

ஏழ்மையையே சொத்தாகக்கொண்டு, நாள் ஒன்றுக்கு நாலணா எட்டணா கிடைத்தால் அதைப் பெரிதெனக் கருதும், மக்கள் ஏராளமிருக்கிறார்கள் நாட்டுப்புறங்களில். அவர்களுக்கு அவதி தெரியும் —காயும் வயறு புரியும்—'விதி'யினை அறிவர் —வேதனைப்பட்டு நோகவும் செய்வர்—அதே சமயத்தில், 'காசு' என்றால் அதன் அருமையும் அறிவர்! அவர்கள் மனதில், அன்றாடப் பிரச்னைகள் இடம் பெறுகிற அளவுக்கு, நிரந்தர பரிகாரம் பற்றிய எண்ணங்கள் எளிதில் இடம் பெறா. ஆள்வோரின் அக்கிரமங்களை விளக்கும்போது ஆனந்தம் பெறுவர் —அந்த அக்கிரமங்கள் ஒழிந்து புதுமை மலரவேண்டும் என்று சொல்லும்போது பூரிப்பர் — ஆனால், "காசை"க் காட்டி, இந்தப்பெட்டியில் போடு ஓட்டை என்று கூறும்போது, பேசாமல் போட்டுவிடுவர்! இதனால்தான், இன்றுள்ள அமைப்பில், பணம் படைத்தவர்களாலேயே தேர்தலுக்கு நிற்கவும் வெற்றி பெறவும் முடிகிறது. இந்த சூட்சுமத்தை நன்றாக அறிந்திருப்பதால்தான், காமராஜர் அவர்கள், ஆனந்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறார் **"தி. மு. க. வுக்கு கூட்டம் சேரும்! ஆனால், ஓட்டு காங்கிரசுக்குத்தான் விழும்!!"**, என்று. கூட்டம் ஒரு இடத்தில் சேர்வதும், ஓட்டு இன்னொரு பெட்டியில் விழுவதும், விசித்திரம்தான்! அறிவுத் தெளிவு பெற்ற நாடுகளில், நிச்சயம் காணமுடியாத காட்சிதான்!! ஆனால், இங்கு, காண்கிறோம். காரணங்கள் இரண்டு:- ஒன்று, வறுமை. இன்னொன்று, கருத்துத் தெளிவு இல்லாதது.

*

கருத்துத் தெளிவு மட்டும் ஏற்படும்படிச்செய்து விட்டால், ஜனநாயகம் என்பதன் அருமையினையும், தாங்கள் போடும் ஓட்டுச் சீட்டின் மகத்துவத்தினையும் வெகு எளிதில் மக்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள். நடந்த பொதுத்தேர்தலின்போது, சென்னை நகரத்தில் வறுமையில் உழலும் தொழிலாளர்கள் ஏராளமிருந்தும் அவர்கள் மத்தியில் ஓட்டுப் பெறுவது நமக்கு எளிதானது இதனால்தான். நகரப்பகுதிகளைவிட, கிராமப்புற மக்களிடம், கருத்துத் தெளிவு ஏற்படச்செய்வது எளிதல்ல! கிராமப்பகுதிகளில், நாட்டாண்மைக்காரர்கள், பெரியதனக்காரர்கள் கட்டுப்பாடு, வறுமை என்று பலப்பல உள்ளன; இவைகளையெல்லாம் மீறுமளவுக்கு, கருத்துத் தெளிவு ஏற்படின், "தூத்துக்குடி"கள் ஏற்படாது—எவ்வளவுதான், பத்திரிகை பலத்தையும், பணபலத்தையும் கொண்டிருந்தாலும் காங்கிரஸ், வெற்றிபெற இயலாது.

இப்படிக் கருத்துத் தெளிவு மலர, ஜனநாயக யுகத்தில், 'காலம் வரும்' என்று காத்திருக்க முடியாது! வாய்த்த சமயம் ஒவ்வொன்றினையும், வல்லானின் கொடுமைகளை விளக்கப் பயன்படுத்தத்தான் வேண்டும். "வல்லவனாச்சே! அதிகாரியாச்சே! ஆள்வோராச்சே!", என்று அடங்கினால், ஜனநாயக முறையை தாரகமந்திரமாக ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு அரசியல் கட்சி, தன்னுடைய தலையில்தானே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வது போன்றதாகும். அதனால்தான், தி. மு. க. வாய்ப்பு கிடைக்கிற இடத்திலெல்லாம் காங்கிரசை எதிர்ப்பது என்று திருச்சி மாநாட்டில் முடிவெடுத்தது! அந்த முடிவை, தொடர்ந்து கடைபிடித்து வருகிறது!!

வெற்றி பெற்றோமோ—இல்லையோ, அதுவேறு. ஆனால், இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, ஜனநாயகம்பற்றிய கருத்துத்தெளிவையும், நமது கொள்கை விளக்கத்தையும் தரமுடிகிறதே!! ஏர்க்காடு, திருவாடானை போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற இடைத்தேர்தல்களிலும், இந்த எண்ணத்துடனேயே நாம் கலந்துகொண்டோம். வெற்றி பெறவில்லையென்பது,

(13-ம் பக்கம் பார்க்க)

அந்தோ தாயகமே! சீறும் சிங்களத்திற்கு

மண்டியிடவா? மறையவா?

முருகு

1947-ம் ஆண்டிலே, இந்திய சுதந்திரத்தோடு இலங்கையும் சுதந்திரம் பெற்றது. அக்கால முதல் இலங்கைப் பௌத்த பிக்குகள் இலங்கையைப்பௌத்தநாடாகவும், சிங்கள மொழியே ஆட்சி மொழியாகவும், சிங்கள இனமே உரிமை பெற்ற இனமாகவும் செய்வதைக் கருத்திலே கொண்டார்கள்; இதற்காக "பிக்கு பெரமுண" "எக்சத் பெரமுண" "துட்டகைமுனு பெரமுண" "திரிசிங்கள பெரமுனே" எனப் பல சங்கங்களை அமைத்து அச் சங்கங்கள் மூலம் தமது வேலைத் திட்டங்களைச் சிங்கள மக்களிடையே பரப்பினார்கள். இதனோடு நின்றுவிடாது சிங்கள வகுப்புவாத அரசியல் தலைவர்களையும், சர்வகலாசாலையின் சிங்களப் பேராசிரியர்களையும், உயர் பதவியில் உள்ள சிங்கள உத்தியோகத்தர்களையும், சிங்கள ஆசிரியர்களையும் இவ்வாறே பல பகுதி மக்களையும் பௌத்த பிக்குகள் தமது வலையுள் வீழ்த்தி, மிகத் தீவிரமாகச் சிங்களப் பொது மக்கள் மத்திலே தமிழர்களைப் பற்றித் துர்ப்பிரசாரஞ்செய்துவந்தனர். மேலே கூறிய 3 திட்டங்களையும் செயலிலேகொண்டு வருவதற்காக அவர்கள் இன்னுஞ் சில வஞ்சனைத் திட்டங்களைத் தீட்டினார்கள், அவை:

1. இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கட்கு வாக்குரிமை, பிரஜா உரிமை வழங்காது விடுவது.
2. வாக்குரிமையோ பிரஜா உரிமையோ இல்லாதவர்கட்கு இலங்கையிலே வசிக்கும் உரிமையை மறுப்பது.
3. வியாபாரஞ் செய்யும் தமிழரை குறிப்பிட்ட கால எல்லையுள் இந்தியாவுக்கு அனுப்புதல்.
4. சந்தேகப் பிரஜைகளை உடனேயே இந்தியாவுக்கு அனுப்புதல்.
5. இந்தியத் தமிழர் கடைகளைப் பகிஷ்கரித்தல்.

இந்த ஐந்து திட்டங்களும் 1-ம் படியாகும்; இவை நடைமுறைக்கு வந்ததும் இரண்டாவது படியான ஐந்து திட்டங்களை நடைமுறைக்குக்கொண்டு வருவதெனத் திட்டமிட்டனர். அவை:

1. இலங்கைத் தமிழரை அரசாங்க உயர்பதவிக்கு நியமித்தல் கூடாது; உயர் பதவியிலுள்ள தமிழரை இளைப்பாற்றல், சம்பளம் (பென்சன்) கொடுத்து வேலையைவிட்டு நீக்குதல்.
2. தமிழ்ப்பிரதேசங்களில்சிங்களவரை இலட்சக்கணக்காகக் குடியேற்றுதல்.
3. இலங்கைத் தமிழர் கடைகளைப் பகிஷ்கரித்தல்.
4. தென்னிலங்கையிலும் மற்றும் சிங்களப்பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழரை யாழ்ப்பாணத்துக்கோ கிழக்கிலங்கைக்கோ ஓடும்படி செய்தல்.
5. சிங்களமே அரசாங்க மொழியாகப் பிரகடனஞ் செய்தல்.

இந்த இரண்டாவது திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொழுது அரசாங்கம் தமது செல்வாக்கிலே நடைபெறவேண்டுமெனவும் பௌத்த பிக்குகள் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றத் தொடங்கினர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்த போது மலைநாட்டுத் தமிழர் (இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்) வாக்குரிமை, பிரஜா உரிமைக்கு உலைவைக்கப்பட்டது. அவர்கள் சார்பாக இருந்த எட்டுப் பாராளுமன்ற அங்கத்துவமும் மறைந்தன. பௌத்த பிக்குகள் தமது திட்டத்தைத் தீவிரமாக்கினார்கள். 1956ம் ஆண்டில் பொதுத்தேர்தல் நடைபெற்றது. பிக்குகள் பல இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைத் தேர்தலுக்காகச் செலவு செய்தார்கள். வீடு வீடாகச் சென்று சிங்கள மக்களிடத்தே வகுப்புவாத உணர்ச்சியைத் தூண்டினார்கள். புத்த மதமும், சிங்கள மொழியும், சிங்கள இனமும் (ஒரே மொழி, ஒரே இனம், ஒரே நாடு) இந்த நாட்டிலே ஆட்சி செய்யவேண்டுமானால் தாம் குறிக்கும் அபேட்சகர்களையே ஆதரிக்கவேண்டுமெனப் பிரச்சாரஞ் செய்தார்கள். இன்று சுகாதார மந்திரியாக இருக்கும் அம்மையாரை, இலங்கையின் பௌத்த சங்கங்களின் தலைமைத்தேரோ (பிக்கு) தன் சொந்தச் செலவிலே தேர்தலுக்கு நிற்கச்செய்து வெற்றியும் ஈட்டிக் கொடுத்து சுகாதார மந்திரியும் ஆக்கினார் என்ற பொருள்பட சிங்கள மக்களே பல பாடல்களைப் பாட்டு வடிவில் அச்சேற்றிப் பிரகடனஞ் செய்தார்கள். தேர்தலிலே பிக்குகள் வெற்றி மேல் வெற்றி கண்டார்கள். மக்கள் முன்னணி என்ற பெயரிலே ஆட்சியை நிறுவினார்கள். பிக்குகளின் திட்டங்களைக் கையேற்று அவர்கள் ஆதரவிலே, அவர்கள் தயவிலே பண்டார நாயக்கா அவர்கள் பிரதமர் ஆனார். உன்னத வகுப்புவாதத் தீவிரவாதிகள் மந்திரிகள் ஆனார்கள். எந்த ஒரு தமிழருக்காவது எவ்விதப் பதவியும் கொடுக்கப்படவில்லை. தமிழர் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். 1956-க்கு முன், முதல் ஐந்து அம்சத் திட்டத்தை நிறைவேற்றியதோடு இரண்டாவது திட்டத்திலுள்ள இரண்டாவதுசரத்தை; அதாவது

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்களவரைக் குடியேற்றுவதிலும் வெற்றி கண்ட பிக்குகள் தமது பூரண ஆதிக்கமான மக்கள் முன்னணி அரசாங்கம் ஆரம்பமானபோதே 1956 யூன் 5-ம் தேதி சிங்களமே இலங்கையின் அரசாங்க மொழி என்ற தீர்மானத்தைப் பிரகடனஞ் செய்து பாராளுமன்றத்திலும் நிறைவேற்றினர்கள். அன்று இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் செல்வாக்கையும் நேர்மையையும் கொண்ட இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியினர் பாராளுமன்றத்தின் முன்னர் (1) தமிழையும் அரசாங்கமொழியாக்க வேண்டும், (2) இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழருக்கு வாக்குரிமை பிரஜா உரிமை வழங்கவேண்டும், (3) தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் சிங்களவரைக் குடியேற்றுவதை நிறுத்த வேண்டும். (4) இலங்கைக்கு ஒரு சமஷ்டி அரசியல்வேண்டும் என்ற நாலு கோரிக்கைகளை முன்நிறுத்திச்சத்தியாக்கிரகஞ் செய்தார்கள். பொறுப்புவாய்ந்த மந்திரிகள் பல ஆயிரக்கணக்கான சிங்களக் காடையர்களைக்கொண்டு வந்து சத்தியாக்கிரகிகளைத் தாக்கச் செய்தார்கள். தாக்கப்பட்டாலும் குறித்த நேரம்வரை சத்தியாக்கிரகஞ் செய்தார்கள். தமிழரசுக் கட்சியினர், இலங்கை தி. மு. கழக நண்பர்களும் பங்கு பற்றியமை குறிப்பிடத் தகுந்தது. 1956 யூன் 5ல் இருந்து சிங்களமே அரசியல் மொழி என்ற சட்டம் பிரகடனமானதிலிருந்து தென்னிலங்கையிலிருந்த தமிழரைச் சிங்களக் காடையர்கள் தருணம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் தாக்கிவந்தார்கள். அதோடு "பறைசாதித் தமிழனே! உன் உயிரில் உனக்கு விருப்பமிருந்தால் உடனே உன் ஊருக்கு ஓடு" என்று சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் அச்சிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களை தமிழருக்கு வாரத்துக்கு இருமுறை விநியோகஞ் செய்தார்கள். அதுமட்டுமின்றித் தென்னிலங்கையிலிருந்த சகல காரியாலயங்களிலும், வியாபார நிலையங்களிலும்வேலைபார்த்த தமிழருக்குப் பயமுறுத்தல்கடிதங்களை அவர்கள் வீடுகளிலே விநியோகஞ் செய்தார்கள். எவ்வித பயமுமின்றிப்பகிரங்கமாகவிநியோகஞ் செய்யப்பட்ட இத்துண்டுப் பிரசுரங்களைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தபோது "விபசாரியைக் கண்டுபிடிக்க முனையவேண்டாம். ஆனால் விபசாரத்தை கண்டியுங்கள்" என்ற தோரணையில் இவ்விதத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் ஒருவருக்குக் கிடைத்தால் அதனை அடுத்தவருக்குக் காட்டுவாரும், அதைப்பற்றிப் பிறருடன் பேசுபவரும் குற்றவாளிகளாகக் கருதப்பட்டுத் தண்டனை விதிக்கப்படுவார்கள்" என்று அறிக்கை வெளியிட்டது அரசாங்கம். துண்டுப் பிரசுரங்கள் தினந்தோறும் விநியோகமாயின. தமிழரைத் தாக்குவதும் வளர்ந்து வந்தது.

கிழக்கு இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் கல்லோயா என்ற பள்ளத்தாக்கில் அரசாங்கம் பல கோடி ரூபாய் செலவில் விவசாயக் குடியேற்றத் திட்டமொன்றை ஏற்படுத்தி, அக்குடியேற்றத் திட்டத்தில் குற்றவாளிகளாகிப் பல ஆண்டுகள்சிறையிலிருந்த சிங்களவரைப் பதினாயிரக்கணக்காகக் குடியேற்றஞ் செய்துவைத்தது. இக் கல்லோயாப் பள்ளத்தாக்கைச் சுற்றி, மட்டக்களப்பு, துறை நீலாவணை, கழுவாஞ்சிக்குடி, கல்முனை, காரைதீவு முதலிய தமிழ் நாடுகள் உண்டு. இப்பகுதிகளில் மானமே உயிரெனவும் மரணத்தைத் துச்சமாகவும் மதிக்கும் மறத்தமிழர் வாழ்ந்துவந்தார்கள். கல்லோயாப்பள்ளத்தாக்கில் மிகக் குறைவாகத் தமிழர்களும் குடியேற்றப்பட்டிருந்தார்கள். தென் இலங்கையில் ஆங்காங்கு தமிழர் தாக்கப்படுவதையும் சிங்கள ஆதிக்கம் செல்வாக்குடன் வளர்ந்து வருவதையும் கண்ட கல்லோயாக் குடியேற்றச் சிங்களக் காடையர்கள்கல்லோயாவிலிருந்த தமிழரைத்தாக்கினார்கள்; கல்லோயாவிலிருந்த போலீஸ் நிலையத்தை உடைத்து அங்கிருந்த துப்பாக்கிகளைக்கைப்பற்றித் தமிழ் அதிகாரிகளைச் சுட்டார்கள். தாக்குதலுக்குப் பயந்த தமிழ்க் குடிகள் காடுகளில் ஓடி ஒளிந்தார்கள். சிலர் மட்டக்களப்பு, துறை நீலாவணை முதலிய இடங்களுக்கு ஓடினார்கள். இந்நிகழ்ச்சி அரசாங்கத்துக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. கல்லோயாத் திட்டத்தின் தலைமை அதிகாரி சிங்களவராயிருந்ததால், அரசாங்கம் கலவரம் பற்றிய அறிக்கையை அனுப்புமாறு கேட்டதற்கு "சிறு கலகம் அது அடக்கப்பட்டுவிட்டது" என்று பதில் கொடுத்தார். கல்லோயாவின் அலங்கோலம் பற்றிப்பலதிசைகளிலுமிருந்துபல பொறுப்பு வாய்ந்த தமிழ் அதிகாரிகள் அரசாங்கத்திற்கு அறிக்கைகொடுத்துச்சிங்களவரின் காடைத்தனங்களை அடக்குமாறு கேட்டனர். செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கநாதம்போல் அரசாங்கம் அமைதியாக இருந்தது. கல்லோயா விவசாயத் திட்டத்தின் அரசாங்க லாரிகளில் சிங்களக் காடையர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் மட்டகளப்பு, துறை நீலாவணை முதலிய இடங்கட்கு வந்து தமிழர் கடைகளைக் கொள்ளை அடித்தார்கள். கல்லோயாக் குடியேற்றத் திட்டத்திலிருந்த தமிழ் மாதரை அலங்கோலமான முறையில் அரசாங்க லாரிகளில் ஏற்றி மட்டக்களப்புக்குக் கொண்டுவந்து ஊர்வலம் நடத்தினார்கள். இன்னுமா பொறுமை எனக் கொதித்தெழுந்தார்கள், மட்டகளப்பு மறத்தமிழர். தாய்க்குலம் பட்ட அவமானத்தின் பின் உயிர்தரிப்பதா எனப் பொங்கி எழுந்தனர். கல்லோயா காடாகக் காட்சி கொடுத்தது. இது நடந்த மூன்றாவது தினம் இராணுவம் வந்தது. மட்டகளப்பு, துறைநீலாவணை முதலிய பிரதேசங்களிற் புகுந்து ஆசை தீரத் தமிழரைச் சுட்டுக் குவித்தது. ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் முதல் சுடப்பட்டார்கள். கடைகள் தீ வைக்கப்பட்டன. பலரைச்சிறைபிடித்தார்கள். இதுதான் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கம், பௌத்த தர்ம அரசாங்கம், பிரதமர் பண்டார நாயகாவின் அரசாங்கம் தமிழருக்குச் செய்த இரண்டாவது பணியாகும். இந்தச் சோகச் சரிதை நடந்தது 1956ம் ஆண்டிலேயாகும். இதன் பின்னர் மட்டக்களபபுப் பகுதி அடக்குமுறைக்கு இலக்காகியது. கல்லோயாவை விட்டு ஓடிய சிங்களவர் மறுபடியும் கல்லோயாப் பிரதேசத்தில் வந்து குடியேறினார்கள். இன்னும் பல சிங்களக் குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டன.

★

ஒருசித்திரத்தில் கண்களைமட்டும் அழகாக அமைத்து விட்டு பிற அங்கங்களை அழகு படுத்தாமல் விட்டு விட்டால் அந்தச் சித்திரம் எப்படிச் சோபிக்காதோ அதுபோல் ஒரு நாட்டில் ஒருசிலரை மட்டும் மகிழ்ச்சியை அனுபவக்க விட்டு விட்டு மற்றவர்களைத் துக்கப் படும்படி விட்டு விட்டால் அந்நாடு செழிப்பான நாடெனச் சொல்ல முடியாது.

‘பவானி’ பக்கத்தில்!

—(பசி)—

“உழவில்லையேல் உயிரில்லை உயிரில்லையேல் இவ்வுலகம் இல்லை உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வர் மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல்வர், — ஏற்றம் உழுதுண்டு வாழ்வதற்கொப்பில்லை கண்டீர், பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு” என்று பாடிப் பாடிப் புகழ்ந்தார்கள் பழங்காலத்திலே பைந்தமிழ்ப் புலவர்கள் உழவனையும் உழவுத் தொழிலையும். அப்பேற்பட்ட உழவனின் நிலை இன்று நம் நாட்டிலே எப்படி உள்ளது?

உழவன் என்பவன் எப்படியிருக்க வேண்டும்? எவ்விதத் துன்பமும் இன்றி அவன் எல்லா வகையிலும் இன்பமுற்றிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன் செய்யும் வேளாண்மையும் அவனைப்போலவே நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்து பலன் தரும். அப்படியில்லாமல் அவன் வறுமையால் வாடி, கவலையால் நொந்து இருப்பானானால், அவன் செய்யும் வேளாண்மையும் அவனைப்போலவே வாடிவதங்கிப் பாதிப் பலன் தந்தும் தராமலும் போய்விடும்.

உழவர் குழாம் ஒரு கவலையும் இன்றி இன்புற்றிருக்க அவர்களுக்கு யார் உதவி செய்ய வேண்டும். அறிவற்றவர்களை அறிவுக் களஞ்சியங்களாக மாற்ற வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா விதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். பசி, பிணி முதலானவைகள் அவர்களை அணுகாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

விளைவுக்குத் தகுந்த வரியைத்தான் அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய உரங்கள், விதைகள், உழவுக் கருவிகள், மாடுகள் முதலியவற்றைச் சகாயமாகக் கொடுத்து அதற்கான தொகையை அவர்களிடமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வசூல் செய்யவேண்டும்.

அவர்களிடமுள்ள தானியங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சராசரி விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நாட்டில் உள்ள நிலங்களையெல்லாம் மொத்தமாகக் கணக்கெடுத்து அதன் மூலம் நாட்டிலுள்ள எல்லா உழவர்களுக்கும் அதைச் சரிசமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். இதனால் நிலம் இல்லாத உழவர்களுக்கும் நிலம் கிடைக்கும். வேளாண்மை பட்டுப்போன காலத்தில் அரசாங்கம் உழவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கவேண்டும். இப்படியாக அரசாங்கம் உழவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும்.

நமது அரசாங்கம் இவ்வித நன்மை செய்கிறதா? இல்லை. வாயளவில் மட்டும் சொல்லி வருகிறது உழவுத் தொழிலை முன்னேற்றுகிறோம், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குகிறோம் என்று. செயலளவில் அவர்களுக்குத் தீமையே செய்து வருகிறது. அரசாங்கம் செய்யும் தீமை என்ன?

ஏறக்குறைய நான்கு வருடங்களுக்குமுன் நமது அரசாங்கம் கீழ்பவானி என்ற ஒரு அணையைக் கட்டி, அதிலிருந்து கால்வாய்கள் வெட்டிச் சில மாவட்டங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதியளித்தது. இது அப்பொழுது நன்மையாகத்தான் தெரிந்தது. ஆனால் பிறகுதான் தெரிய வந்தது அதனுடைய பலன். பற்றுக்குறை நீரால் பங்குகாரருக்குள் சண்டை. அதனால் கொலை இப்படி ஏராளம்! ஏராளம்!

அதுவுமன்றி இந்த அணைக்கட்டைக் கட்டி முடிக்க பதினேரு கோடி ரூபாய் செலவாயிற்றும். இதில் கால்வாய்களுக்கும், அணைக்கட்டிற்கும் செலவிடப்பட்டது உண்மையில் ஏழு கோடிதான் இருக்கும். மீதி நான்கு கோடியும் இடையிலே ஏப்பமிடப்பட்டது. அரசாங்கம் கவனித்ததா? அதுதானே இல்லை இந்த ஆட்சியில்.

அதற்குப் பதிலாக ஒன்றும் அறியாத உழவர்களின் மீது, அந்தப் பதினேரு கோடி ரூபாயையும் ஈடு செய்ய, தண்ணீர் வரி, தண்டத் தீர்வை, அபிவிருத்தி வரி, செஸ்வரி, சர்சார்ஜ் முதலானவைகளைப் போட்டு அவர்களைத் தாங்கொணக் கொடுமைக்காளாக்கியது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் வரும் வருமானம் நானூறு ரூபாய் என்றால் (இரண்டு போகத்தில்) இவர்கள் வரியாக இருநூறைப் பிடுங்கிக் கொள்கின்றனர். மீதி இருக்கும் இருநூறுதான் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் எட்டு மாதமாகப் பாடுபட்ட கூலி, எரு, விதை, உழவு, களையெடுத்தல், அறுவடை முதலியவைகளுக்கு.

இன்னொன்று, உழவன்தான் விரும்பிய பயிரைப் பயிர் செய்யக்கூடாதாம். இதற்குப்பயிர் கட்டுப்பாடு என்று பெயர். உரம்பு நிலத்தில்தான் நெல் வைக்கவேண்டும். மேட்டு நிலத்தில் நெல் வைக்கக்கூடாதாம். வைத்தால் வரி அதிகம் என்கிறார்கள். மேட்டுப்பாங்கான நிலத்தையுடையவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய நெல்லுக்கு வேறொருவரைநாடவேண்டியுளது.

இந்தக் கட்டுப்பாடு எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக இல்லை. ஏழைக்கு வேறு, பணக்காரனுக்கு வேறு. ஏழை நிலம் உரம்பாக இருக்கும். கணக்கன் வேண்டுமென்றே உழவனிடம் பணம் பிடுங்குவதற்காக அதை மேடு என்று எழுதுவான். அதைக் கண்காணிக்க வரும் அதிகாரியும் அப்படியே சொல்லிவிடுவார். பணக்காரனது அத்தனையும் மேடாக இருக்கும். கணக்கன் அதை உரம்பென்று எழுதுவான். வருகின்ற அதிகாரியும் அப்படியே சொல்லிவிடுவார். பணக்காரனது பசப்பு மொழியும் பிறவும் அவர்களது பகுத்தறிவை மாற்றிவிடுகிறது.

வீணாக ஓடும் ஓடைநீரை எவனும் தன் விருப்பப்படி நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சக்கூடாதாம். அதற்கும் அரசாங்க உத்தரவு தேவையாம். பயிர் விளைந்தாலும் விளையாவிட்டாலும், தண்ணீர் நிலத்திலே பாய்ந்தாலும் பாயாவிட்டாலும் சர்க்காருக்குவரிகட்டவேண்டுமாம்.

எப்படி வரி கொடுப்பார்கள் உழவர்கள்? கொடுக்க முடியாவிட்டால் அவர்களுடைய ஆடு மாடு ஜப்தி, வீட்டிலே உள்ள தட்டுமுட்டு சாமான்கள் ஜப்தி. என்னே கொடுமை! இன்று கீழ்பவானி வாய்க்கால் பாயும் பிரதேசங்களில் இதுபோன்ற கொடுமைகள் ஏராளம்! ஏராளம்!!

பூனையைக் கொடுத்து ஆனையைக் கேட்கும் இந்த ஆட்சியில் ஆடிழந்து, மாடிழந்து, அருமை மனைவிகளின் மாங்கல்யம் இழந்து அவதியுறும் உழவர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்கா. உழவர்களெல்லாம் கதறுகின்றனர். கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். இவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்குமா? ஆவன செய்யுமா?

*

மலர்ப் பொய்கை

(தமிழ்வேள்)

மாலை நேரம், செங்கதிரோன் மேற்கே சென்று அப்பொழுது தான் மறைந்தான். இன்னும் உலகத்தை இருள்வந்து கவ்வவில்லை. வானத்தில் வெண்ணிலவு இருப்பதும் நன்ருகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் ஒரு குளக்கரையில் புலவர் ஒருவர் அமர்ந்திருக்கிருர். அவர் அங்கு என்ன செய்கிருர்? குளத்தினுடைய அழகுக் காட்சியில் தன்னை மறந்து ஈடுபட்டிருக்கிருர்.

குளத்திலே நீர் நிறைந்திருக்கிறது. அந்த நீரும் பாசி படர்ந்தில்லாமல் தெளிந்து இருக்கிறது. தாமரைப் பூக்களும் அல்லி மலர்களும் இலைகளின் ஊடே ஊடே பூத்திருக்கின்றன. செங்கதிரோன் மறைந்து வெண்ணிலவோன் வருகின்ற நேரமாகையால் செந்தாமரைகள் எல்லாம் குவியத் தொடங்குகின்றன. அல்லி மலர்களோ அகமகிழ்ச்சியோடு அலரத்தொடங்குகின்றன. இவ்வளவு காட்சிகளுக்கு மேலும் ஒன்று. அந்தப் பொய்கையில் இரண்டு அன்னங்கள் நீந்தி வருகின்றன.

குளத்திலே இருக்கும் நீரிலும் தாமரையிலும் அல்லியிலும், எங்கோ இரண்டோர் இடத்தில் மட்டும் தலைகளை நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் கோரைப் புற்களிலும் கருத்தைச் செலுத்தி மகிழ்ந்திருந்த புலவர் அங்கே இரண்டு அன்னங்களும் இருக்கக்கண்டு அவ்வன்னங்களின் இயக்கத்தையே உற்று நோக்கலானர்.

அந்த அன்னங்களிலே ஒன்று ஆண். இன்னென்று பெண். அவையிரண்டும் ஒன்ருேடொன்று இணைந்து தடாகத்து நீரில் தவழ்ந்து வருகின்றன. அன்பான அந்த இரண்டு அன்னங்களின் அமைதியான தூய வாழ்க்கையை எண்ணி எண்ணிப் புலவருடைய மனம் இன்புறுகிறது.

ஆண் அன்னம் ஒரு பக்கத்தில் குவிந்துகொண்டிருக்கும் தாமரையைப்பார்த்தபடியும், பெண் அன்னம் இன்னெரு பக்கம் மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் அல்லியைப் பார்த்தபடியும் வந்துகொண்டிருந்தன. இடையிலே ஓரிடத்தில் கோரைப் புற்கள் குறுக்கிட்டன. பெண் அன்னம் அல்லியைப் பார்த்தபடியே கோரைப்புற்களின் ஒரு புறமாக வந்துகொண்டிருக்க, ஆண் அன்னம் தாமரையைப் பார்த்தபடியே கோரைப் புற்களின் இன்னெரு புறமாக சுற்றிக்கொண்டு வரலாயிற்று. பெண் அன்னம் பார்த்துக்கொண்டு வந்த அல்லிமலர் முழுதும் மலர்வதற்கும், ஆண் அன்னம் கோரைப் புற்களின் வேறு பக்கமாகச் சென்று மறைவதற்கும் சரியாக இருந்தது. "ஆகா! அந்த அல்லி முழுதும் மலர்ந்து விட்டது பார்த்திர்களா?" என்று அன்னம் தன் பக்கத்திலேயே வந்துகொண்டிருந்த துணைவரைத் திரும்பிப் பார்த்தது! திடுக்கிட்டுவிட்டது! அங்கே துணைவரைக் காணும்! அதனுடைய நெஞ்சமே கலங்கிவிட்டது! என்ன இது! இப்பொழுது நம் கூடவே இருந்தவர் அதற்குள்ளாக எங்கே போய்விடுவார்? என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தது. எங்கும் காணும்! அன்னச் சேவலைத்தான் கோரைப் புற்கள் மறைத்திருக்கின்றனவே!

ஒருக்கால் நம்முடைய துணைவர் நமக்கு விளையாட்டுக்காட்டுவதற்காக வேண்டி நீருக்குள் மூழ்கியிருக்கிருரோ என்று நீரை உற்றுப்பார்த்தது. சற்றுத் தொலைவில் நீருக்குள் ஏதோ வெண்மையாக இருப்பது தெரிந்தது. அது வேறென்றுமல்ல, வானத்திலிருக்கும் வெண்ணிலவின் பிம்பம் தான். நெஞ்சம் கலங்கிய நிலையில் அது தன் துணைவரே என எண்ணியது. ஓடிப்போய் நீரில் மூழ்கி ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் தன் துணைவரைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, "நீங்கள் எங்கே சென்ருலும் உங்களை நான் கண்டு பிடித்துவிடுவேனே!" என்று சொல்லிச் சிரிக்க நினைத்தது. அப்படியே தண்ணீரில் வெண்மையாகத் தெரிந்த அந்த இடத்தை நோக்கியும் ஓடியது. என்ருலும் தண்ணீருக்குள் மூழ்கவில்லை! அதற்குள் தன் துணைவர் அசைந்தாடி எதிரே வரப்பார்த்தது. உடனே அதற்கு நாணம் வந்து விட்டது. பெண்களுக்கு நாணம் வந்தால் என்ன செய்வார்கள்? முகத்தை மூடிக்கொள்வார்கள்! ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள்! அந்த அன்னப் பேடும் அப்படித் தான் செய்தது. அருகே மலர்ந்திருந்த மலர்களினூடே புகுந்து தன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டது!

இப்படி ஒரு அருமையான காட்சியைக் கண்ட புலவரால் அதை மறக்கவே முடியவில்லை! அந்தக் காட்சி எப்போதும் காணக்கூடிய ஒன்ரு? அல்லது எல்லோரும் காணக்கூடிய ஒன்று! அல்லவே! எல்லோரும் எப்போதும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு மகிழும் வண்ணம் புலவர் அதைத் தமமுடைய பாடல் ஒன்றிலே வைத்துப் பாடியிருக்கிருர்.

"மணி நிற மலர்ப்பொய்கை
மலர்ந்தாடும் அன்னந்தன்
அணி மிகு சேவலை
அகலடை மறைத்தென
கதுமெனக் காணது
கலங்கியம் மடப்பெடை
மதி நிழல் நீருட்கண்(டு)
அதுவென உவந்தோடி
துன்னத்தன் எதிர் வருஉம்
துணைகண்டு மிக நாணிப்
பன் மலர் இடைப்புகூஉம்
பழனஞ்சேர் ஊர! கேள்!
......................................"

★

காதல்

உருவாக்க உதவியது:

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் இருந்த இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வீரமைந்தனும், சிலம்பு தந்த செல்வன் இளங்கோவிற்கு அண்ணனுமாகிய கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன் காலத்தைப் பின்னணியாக்கியும்—,

சேரநாட்டிற்கு வடக்கே கடற்கரை ஓரமாக இருந்துகொண்டு, சேரநாட்டகத்தினின்று பிற நாடுகட்குப் பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களை மறித்துச் சூறையாடி வந்த கொள்ளைக் கூட்டத்தாரை வன்மைமிக்க வீரர்களைக் கொண்ட கப்பற்படையுடன் செங்குட்டுவன் சென்று ஒழித்து மீண்ட வீர நிகழ்ச்சியையும் பிணைத்து—,

இந்நாடகம் உருவாக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

முதல் தோற்றம்

இடம்:- சேரன் ஆலோசனை மண்டபம்.

இருப்போர்:- செங்குட்டுவன்,
அமைச்சர்கள்,
வில்லவன்,
மற்றும் பல வீரர்கள்.

செங்குட்டுவன்:- சேர நன்னாட்டு நல்லிளஞ் சிங்கங்காள்! தினவெடுத்த தோள்களும், திண்மை உள்ளமும் படைத்த வீரர்காள்! தமிழர் வாழ்வே காதலிலும் வீரத்திலும் கரைகண்டதென்பதை அறியச் செய்யும் பொன்னாள் இது. வளம் கொழிக்கும் நம் நாட்டுப் பெருமையை வையம் அறியும். அதன் சிறப்பு மேலும் ஒருபடி உயர வழி வகுக்கும் நன்னாள் இது. நம் கடற்கரைப் பகுதியிலே காத்துக் கிடக்கும் கலங்களைக் கண்டாலே போதும் நம் கவின்மிகு வளத்தை அளவிட. முத்தையும் மோனப் பொருள்களையும் — மயிற்பீலியையும் மணங்கமழ் பொருள்களையும் போட்டிபோட்டுவாங்கிச்செல்ல, பொன்னையும், மணியையும் நம் தாயகத்துக் காலடியிலே வைத்துக் காத்துக்கிடக்கின்றனர் யவனத்தாரும் கிரேக்கத்தாரும்.

செந்தமிழ் நாட்டார் சிந்தையால் தூயவர் என்பதனை அறிந்தவர்கள் அவர்கள். சேர நன்னாட்டினர் தம்மறம் அவர்கள் அறியாததொன்றல்ல. ஆனால்...வீரத்தை இழிசெயல்கட்குப் பயன்படுத்தும் இருண்ட மதியினர் சிலரும் இருக்கின்றார் இந்நாட்டுவடக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் என்பதை அறிந்து என் மனம் பெரிதும் நெகிழ்ச்சியடைகின்றது. பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களை வழி மறித்துக் கொள்ளையடிக்கும் அக்கொடியவர்கள் செயல் எண்ணிச்சேரநாடே அவமானத்தால் தலைகுனிகின்றது. தாயகத்துப் பண்பிற்கு மாசு கற்பித்துவிட்டார்கள் சிலர். அம்மாசு துடைக்கும் நற்பணியில் நானே தலைவனாகி ஈடுபட எண்ணியுள்ளேன். என் எண்ணத்தை சீரிய முறையில் நிறைவேற்ற.........

[அமைச்சர்களை நோக்குகின்றார்]

சா. தேவராசன்

அமைச்சருள் ஒருவர்:- மன்ன! தங்கள் வீரமும், தங்கள் முந்தையோர் பெருமையும் வையமெலாம் பரவிய ஒன்றன்றோ! தங்கள் தந்தையார் இமயம் வரை சென்று மீண்ட பெரும் வீரப் பயணத்தை யார்தான் அறியார்? தாங்களே இப் பணியில் முன்னிற்க முனைந்துவிட்டபின் தடைகூற வல்லார் யார் மன்னவா? தங்கள் கட்டளைகளை நிறைவேற்றத் தகுதியான வீரனாக வில்லவன் உள்ளான் என்பதையும் நினைவுபடுத்த விரும்புகின்றோம். கொற்றவா! வாழ்க சேரநன்னாடு! வாழ்க மன்னர் மன்னன்!!

செங்:- (வில்லவனை நோக்கி) வில்லவா! வீரர் கோட்டத்துப் பெருந் தலைவ! அமைச்சர்கள் எண்ணமும் என் முடிவையே ஒத்திருப்பதொன்றே உன்வீரத்தையும், தகுதியையும் அறியப் போதுமானது. இன்று மாலையே வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்வாயாக.

வில்:- (வணங்குகின்றான்) மன்ன! பெருமகிழ்ச்சி! நாட்டு மானம் காக்கும் நற்பணிக்கு என்னைத் தகுதியுள்ளவனாகக் கருதியதொன்றே நான் பெற்ற பெரும் பேறாகும் மன்னவ! தாயகத்து மாசு நீக்கத் தக்கவை செய்யச் சித்தம் இறையே! தமிழகம் வாழ்க! என் தலைவர் வாழ்க!!

தோற்றம் இரண்டு

இடம்:- வில்லவன் இல்லம்

இருப்போர்:- வில்லவன்
நற்கருணை —வில்லவன் மனைவி.

வில்லவன்:- கண்ணே நற்கருணை! மான் மருளும் கண்ணுடையாய் ஏன் மருட்சி விழிகளிலே? சேரநாட்டுப் புகழ் காக்கச்செல்கின்றேன் செருமுனைக்கென்ற சேதி கசக்கின்றதா கண்ணே? தமிழகத்து மகளிர் தடைகூறமாட்டார்கள் படையோடு செல்வ

தற்கு என்பதை அறியாதவனா நான்! அன்பே! சில நாட்கள் தான். சென்று வருக என்று கொவ்வைச்செவ்விதழ்விரித்து விடைகொடு ஆருயிரே!

நற்கருணை:- அத்தான்! சென்று வருக! வென்று வருக!! எனக்கு கூறுது வேறென்ன அன்பரே கூறப்போகின்றேன். செருமுகம் நோக்கிச் செல்கெனக் கூறும் செந்தமிழ்நாட்டுச்சேயிழைகட்கு மாசா கற்பித்துவிடுவேன்? கொள்ளைக் கூட்டத்தார் கொன்று 'குவிக்கப்பட்டதும் கொள்ளை இன்பமல்லவாபெறப் போகின்றேன்! சேரன் வாழ்க! என் வீரன் வாழ்க!! போதுமா அத்தான்!

[கலகலவென நகைக்கின்ருள்]

வில்:- இன்பமே! உன் வீரம் வாழ்க! காதல் வாழ்க!! களம் சென்று வருமட்டும் என் கண்ணைப் பிரிய வேண்டுமேயென்ற எண்ணம் என் இதயத்தைப் பிழிந்துதான் எடுக்கின்றது; இருப்பினும் நாடு காக்கும் நற்பணி எண்ணி என் கண்ணைப் பிரிகின்றேன். தளராத தமிழ் உள்ளம், எதையுந் தாங்கும் பண்புள்ளம் நின் உள்ளமல்லவா? எங்கே செருமுகம் சென்று மீளும்வரை தேவையான அளவு வழங்கு கண்ணே.

[ஒருவரை ஒருவர் கனிவோடு பார்க்கின்றனர். இன்ப உணர்வொடு பிரிவாற்றல் எனும் துன்ப உணர்வும் மேவிடப் பிரிகின்றனர்.]

மூன்றுந் தோற்றம்

சின்னுட்கள் சென்ற பின்னர் செங்குட்டுவன் பெற்ற பெரும் வெற்றியை நாட்டு மக்கள் மகிழ்வாகக் கொண்டாடுகின்றனர். நாடே விழாக் கோலம் பூண்டிருக்கின்றது.

நற்கருணை துன்பமே உருவாகத் தரையில் படுத்திருக்கின்ருள். அணிசெயும் அணிகலன்கள் இல்லை. மையிருட்டுக் கண்களிலே மை இல்லை. கருங் கூந்தல் கட்டவிழ்ந்து கிடக்கின்றது. மேனியெங்கும் பசலை படர்ந்திருக்கின்றது. உடல் தளர்ந்து அலங்கோலமாகக் கிடக்கின்ருள். அருகில் நற்கருணைத் தோழி மான்கண் மங்கை அமர்ந்திருக்கின்ருள்.

மான் கண் மங்கை:- அம்மா இந்தப் பாலையாவது பருகுங்களேன்! எத்துணை நாட்களுக்கு இப்படியே வாளா இருப்பது? களத்திலே புகழுடம்பு எய்திஞர் காதலர் என்ருல், பெரும் பேறுதானே அம்மா? வருந்தி என்ன பயன்? மனத்தைத் தளரவிடாதீர்கள்! எழுந்திருங்கள் அம்மா!

நற்கருணை:- என்னை ஏதும் தொல்லை செய்யாதே மங்கை! காதலர் பிரிந்த பின்னும் இன்னும் உயிருடன் வாழ்கின்றேனே? என் இறப்பு விரைவில் நிகழாதா?

[தலையைத் தரையில் மோதிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுகின்ருள். தோழி தடுக்கின்ருள்.]

என் துணைவரை இழந்த எனக்கு வாழ்வு ஏன்? வயிற்றுப் பசிபோக்க உண்டி ஏன்? மங்கை! மன்ருடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் என்னை விட்டு விலகிப் போ! என் துணைவரையே நினைந்து நினைந்தாவது மாளக்கூடாதா நான்? சிந்தையைவேறு திசைகளிலே திருப்பிச் சிதற அடிக்காதே மங்கை! அந்த இன்ப நினைவையாவது எனக்குப் பெற வழி விடு. போ! போய்விடு!!

மான்:- அம்மா! வீண் சொற்கள் பல கூறி வேதனையுறல் வேண்டாம் அம்மா! சேரர்க்குப் புகழ் சேர்க்கச் சென்றுவிட்டார் என்றெண்ணித் துன்பத்தை மறந்துவிடுங்கள். நாடு காக்கும் நற்பணியில் நல்லுயிரீந்த நாயகனை நாளும் நினைந்து வருந்த வேண்டாம் தாயே! நாயகனைப் போலவே நாட்டிற்குப் பணியாற்ற முற்படுங்கள் தாயே! தமிழ் மகளிர் கூட்டத்தார் தகாதன செய்யார் என்பதனை அறியீரோ? அறத்தின் வழி நின்று பணிபுரியக் கூடாதா? அறத்தின்பாற்பட்டவர்க்குத் துன்ப நினைவுகூடத் தோன்றுமா அம்மா? எதையும் எண்ணிப் பாருங்கள் அம்மா! துன்பம் மறந்து எழுந்திருங்கள்.

நற்:- மங்கை! என்னைவிட்டு விலகிப் போய்விடு! எதையும் எண்ணிப்பார்க்க என்னுல் இயலவில்லையே! போ! போய்விடு!! போய்விடு!!

[கனைப்பு மேலிட்டால் சோர்ந்து கண்களை மூடுகின்ருள் நற்கருணை. மான்கண் மங்கை சற்றுத் தள்ளி அமைந்திருக்கும் அறைக்குள் சென்று மறைகின்ருள்.]

தோற்றம் நான்கு

இருப்போர்:- வில்லவன்
நற்கருணை

நற்கருணை வானத்தில் மிதப்பதுபோல் உணர்கின்ருள். கீழே கடல் தெரிகின்றது. கடற்கரையிலே வில்லவன் நின்றுகொண்டு கை காட்டி அழைக்கின்ருன். ஆவலோடு நற்கருணை அவனை அடைகின்ருள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டித் தழுவிக்கொள்கின்றனர்.

நற்கருணை:- அத்தான்! (ஆவலோடு சென்று அணைக்க முயல்கின்ருள். அவனுடைய உடல் இவள் கைக்குள் சிக்காமல் தவிக்க வைக்கின்றது.) என்னை விட்டுப் பிரிந்துவிட எப்படி அத்தான் மனம் துணிந்தீர்கள்? புறமே துணையென்று நம்பிவிட்டீர்களா? அகத்தை மறந்தேவிட்டீர்களா அன்பே? காதல் புரிந்ததும் — கணமும் பிரியாது காதல் வாழ்வு வாழ்ந்ததும் இதற்காகத்தானு கண்ணுளா?

[அவனுடைய உடல் கிடைக்கின்றதுகைக்குள்; இறுகத் தழுவி மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு, இரு கரங்களாலும் அவனுடைய வலி நிறைந்த தோள்களை ஆதுரமாகத் தடவுகின்ருள். முத்துப்போல் கண்ணீர்த் துளிகள் அவளுடைய கண்ணுடிக் கன்னங்களில் உருண்டோடி வருகின்றன.]

வில்லவன்:- ஆருயிரே! நீ இல்லா வாழ்வு எனக்கு நிலவில்லா வானாகும் கண்ணே! ஞாயிறின்றேல் திங்கள் தண்மையை இழக்கும் என்பதை அறிவேன் அன்பே! உனைக் கணமும் பிரிய ஒப்பியது ஒரு நாளும் இல்லை என்பதை அறியாயோ நீ? செரு முகத்தில் சேறு போல் குழம்பி ஓடிய செங்குருதி வெள்ளமெலாம் நாணத்தால்சிவக்குமே! காதல் களத்தில் உன் கண்ணாடிக்கன்னங்கள், அதன் செம்மையையும், கொவ்வைக் கனியென்று கொத்திச் சுவைப்பேனே உன் செவ்விதழ்களை; அவற்றையுமல்லவா எனக்கு நினைவு படுத்தின! கரிய மலை போன்றுவந்த கூற்கொள்ளைக் கூட்டத்தார் உடல் வீழ்ந்த போதெல்லாம் காற்றிலசைந்தாடும் நின் கருங்கூந்தல் காண்கின்ற காட்சியன்றோ கண்டேன் நான்! நினைவெல்லாம் நீயே யானாய்! உடல்தந்தேன் என் நாட்டிற்கு!

நற்:- அன்பே! இனி என்னை ஒரு நாளும் பிரியேன் என்று உறுதி கூறுங்கள்! பிரிந்து உயிர் வாழ்தல் இயலாது அன்பே! இயலாது!! அன்புச் சரங்களால் துளைக்கப் பட்டு விட்ட உம் அழகு உடலைக் காண்கையில் இரத்தக் கண்ணீர் பெருக்குகின்றேன் அன்பே!

வில்:- உன் நினைவெனும் கூரிய அம்புகள்தான் எனைத் துன்பத்திலாழ்த்தி விட்டன கண்ணே! இந்த அம்புச் சரங்கள் என்னை என்ன செய்ய முடியும் மானே? என் தாய் நாட்டை எண்ணிவந்த என்னைக் கேவலம் இந்த அம்புகள் என்ன செய்து விட இயலும்? காதலும், கடமையும் அல்லவா இவ் வலி போக்கிய மா மருந்துகள்!

[கரங்கள் நெகிழ்கின்றன. வில்லவன் வான வீதியில் எழுகின்றான். நற்கருணை மட்டும் கடற்கரையில் நிற்கின்றாள். தானும் உடன் செல்ல முற்படுகின்றாள். இயலவில்லை]

நற்:- இன்பமே! என்னை விடுத்து மீண்டும் எங்கே செல்கின்றீர்கள்? நம் காதலை எண்ணி எண்ணி மடிய வேண்டியவள் தானா நான்? அன்பே என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

[சற்று உயரத்தில் வில்லவன் தோற்றமளிக்கின்றான்.]

வில்:- கண்ணே! தாயகம் என்னை அழைக்கின்றது! நாட்டிற்காக-நாட்டு மக்கள் நல் வாழ்விற்காக என்னை அழைக்கின்றார்கள்! காதலையும்விடச்சிறந்ததென்று கூறி அழைக்கின்றார்கள்! நானும் என்னையறியாமல் அங்கு இழுக்கப் படுகின்றேன். சென்றுவருகின்றேன்கண்ணே!

[மேலும் சற்று உயர்கின்றான் வில்லவன்.]

நற்:- ஆருயிரே! என்னை மறந்தா செல்கின்றீர்கள்? நம் காதலை விடவா சிறந்ததைத் தேடிப் போகின்றீர்கள்? அடிவானத்திற்கப்பாலும் அப்படி ஒன்றும் கிடையாது அன்பே! வாருங்கள்! எனக்கு மீண்டும் அந்த இன்பவாழ்வு தாருங்கள்! வரமாட்டீர்களா? வாருங்கள் கண்ணாளா?

வில்:- தமிழ் நாட்டார் மானத்தை வையம்போற்றவேண்டுமானால்-மனிதஇனம் என்றும் மதிக்க வேண்டுமானால் என் இன்னுயிரைத் தர வேண்டுமென்று கூவியழைக்கின்றார்கள் தாயகத்தின் பெயரால்! தாய் நாட்டு மானமா? தன்னலமா? எது தேவை என்று எழுப்புகின்றார்கள் கேள்வியை! நாட்டு மானம் பறி போகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா வெனப் பதறிக் கூவுகின்றார்கள் என்னைநோக்கி! காதல் என்பது மனித இனத்திடம் அன்பு காட்டக்கற்றுத் தரும் ஆசான் என்பதைஅறியாதவனா நீஎன்று கேட்கின்றார்கள். காதல் ஒரு சாதனமாயிற்றே! அதன் மூலம் உயர்ந்த குறிக்கோள்களை நீ பெறவில்லையா என்று கேட்கின்றார்கள். உண்மை அவர்கள் உரையில் இருப்பதாக உணர்கின்றேன். நீயும் அதை உணர்ந்துகொள்! வருகின்றேன் கண்ணே! வருகின்றேன்!!

[மேலும் உயர்கின்றான்]

நற்:- அன்பே! காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம் என்பதைக் கூறிய தாங்களா இப்படிப் பேசுகின்றீர்கள்? நாட்டு மானத்தில் நாட்டமில்லாதவர்களா நங் தமிழ் நிலத்து நங்கையர்கள்? கண்ணாளா! நானும் வருகின்றேன் அந் நற்பணி புரிய! மங்கையர்கட்கு மட்டும் மானம் கிடையாதா? வீரம் கிடையாதா? காதல் உயர்ந்ததுதான். நானும் வருகின்றேன். நிற்கமாட்டீர்களா? நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!

வில்:- கண்ணே! சேர நன்னாட்டுச் சேயிழையர் குலத்திற்குச் சிறப்பினைச் சேர்க்கும் சீரிய முயற்சியிலீடுபடு என் செல்வமே! தலைவன் தானையொடு சென்று தாய் நாட்டிற்குத் தன்னுயிரை அளித்தான் என்ற செய்தி கேட்டுச் சிந்தை குளிர்வதற்குப் பதில், செத்துவிட்டாள் செய்தி கேட்டு என்ற இழி சொல்லை என் தாயகம் தாங்காது கண்ணே! அகத்தையும், புறத்தையும் அறிந்தது அரிவையர் கூட்டம் என்ற பெருமையைக் காப்பாயாக! தன்னையும்தன்சூழ்நிலையையும் மட்டும் கவனியாது உலகையே ஒன்றாக எண்ணும் உயர் நினைவை மனித குலத்திற்கு அளித்துள்ள மாபெருஞ் சக்தி காதல் என்பதை மாநிலம் அறியச்செய் கண்ணே!

நற்:- அன்பே! அறிகின்றேன் அனைத்தையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள் என்னையும்!

[மேல்நோக்கித் தாவுகின்றாள்.]

வில்:- ஆருயிரே! என்னை நாட்டிற்கு அளித்துவிட்டேன்! அதில் பெறும் இன்பம் பெரும் இன்பம் என்பதை உணர்கின்றேன்! உனக்கெனத் துறை வேறு உளது துணைவியே! அதில் முழு வேகத்துடன் ஈடுபடு. நாட்டிற்காக உன் நல்லுயிரையும் அளிக்க முற்படு. மொழி காக்கும் நற்பணியில் ஈடுபடு! வடவர்கள் இங்கே வட்டமிட முற்பட்டுவிட்டனர். அந்த வாடைக்காற்றைத் தடுத்து நிறுத்தும் வடவேங்கடமாக மாறு! தாய்மொழி காக்கும் தலையாயபணிக்குத் தாய்க்குலம் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் நேரம் இதுதான். அதில் தலைமை தாங்கும் பேறுபெறு! வருகின்றேன் கண்ணே! காதல் வாழ்க!

தமிழ்கூறு நல்லுலகம் வாழ்க!
என்றுமுள தண்டமிழ் வாழ்க!

[வில்லவன் மறைகின்ருன். நற்கருணை "நானும் வருகின்றேன்!" என்று கூவியபடியே மயங்கிக் கீழே வீழ்கின்ருள்.]

ஐந்தாந் தோற்றம்

இடம்:- நற்கருணை இல்லம்

இருப்போர்:- மான்கண் மங்கை
நற்கருணை.

[மான்கண் மங்கை, நற்கருணையைத் தன் மடி மீது எடுத்துவைத்து நீர் தெளிக்கின்ருள். நற்கருணை உடலிலே அசைவு ஏற்படுகின்றது. "தமிழ் வாழ்க! தமிழ்காப்போம்!' என உதடுகள் அசைக்கின்றன.]

மா. க. மங்கை:- என்ன அம்மா? என்ன கூறுகின்றீர்கள்? நம் இன் தமிழ்மொழிபற்றி என்ன இப்பொழுது தங்களுக்கு நினைவு வந்துவிட்டது?

நற்கருணை:- மங்கை! என் அறிவு தெளிவு பெற்றுவிட்டதடி. நாட்டிற்குத் தன் நல்லுயிரை ஈந்து புகழ் பெற்ருர் என் தலைவர்! மொழிக்கு என் இன்னுயிரை அளிக்கும் எண்ணம் பெற்றேனடி தோழி! மொழி காக்கும் பணியே இனி என் முதற்பணி! என் தலைவன் இடத்தை நிரப்பத் தமிழன்னை ஒருத்திக்குத் தான் தகுதியுண்டு மங்கை! இனி என் காதலெல்லாம் தமிழ் மீதே! நீயும் அந்த நற்பணியில் என்னேடு பாடுபடு மங்கை! நம் தாய்மொழி காக்க தாய்க் குலத்தார் கடமையை நிறைவேற்றுவோம்! வா மங்கை, வா!

மா. க. மங்கை:- மிக்க மகிழ்ச்சி அம்மா! என் உள்ளமும் இப்பொழுதுதான் அமைதியுற்றது. தலைவன் தாயகத்து மானம் காத்து மாண்டான்--புகழெய்தினுன் என்ற பின்னரும், தலைவி தாய்மொழி காக்கப் புறப்பட்டாள் என்ற பெருமை தரும் செய்தி எனக்குப் பேருவகை தருகின்றது அம்மா! உங்கள் காதல் வாழ்க! வெல்க!! தமிழ் வாழ்க!!!

★

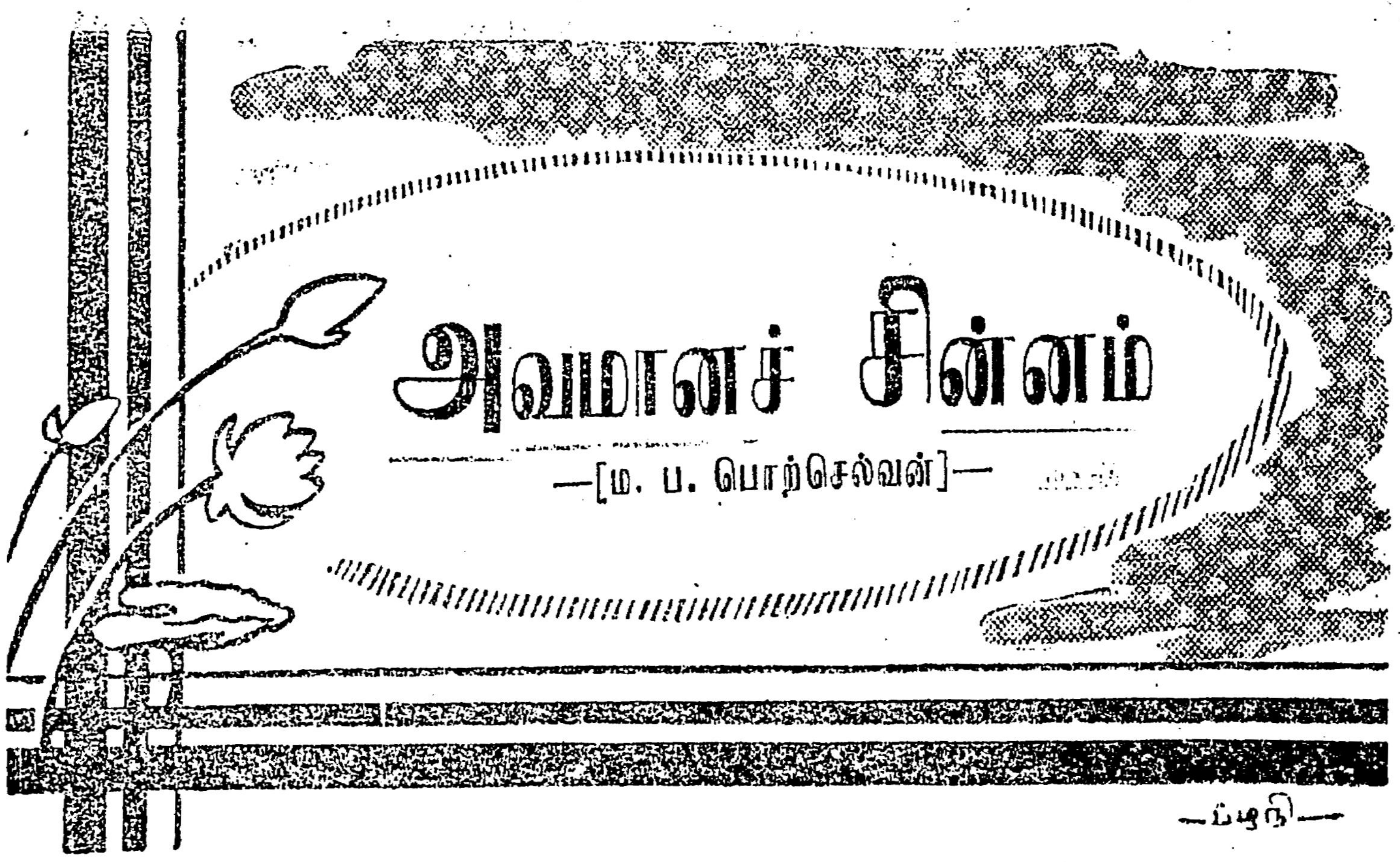

அவமானச் சின்னம்

—[ம. ப. பொற்செல்வன்]—

தாய்—உன் தமிழ்த்தாய்—வந்தாரை வாழ வைக்கும் உன் சொந்தத்தாய்—வளம் மிக்க வாவிகளையும் வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சினரையும் வளர்த்தெடுத்த பண்டைத் தமிழ்த் தாய்— 'உலகிலேயே முன்தோன்றிய மொழி—இலக்கணமும் இலக்கியமும் நிரம்பியது என் அன்னை மொழி' என்று இறும்பூதெய்துகின்ருயே, அம்மொழியைச் சங்கமெனும் தொட்டிலில் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தெடுத்த உன் தங்கத் திருநாடு — அந்தத் தேனூரும் செந்தமிழால் புகழ் கொழிக்கும் திராவிடநாடு பெற்றெடுத்த நான் கண்ணீர் சிந்துகிறேன்; நீயோ இங்கு கவலையற்றுத் துஞ்சுகிருய் 'எதை வேண்டுமேனும் கொடுப்பேன், என் தாய்த்திரு நாட்டின் மானங்காக்க உயிரைவேண்டினும் பணயம் வைப்பேன்' என்று சூளுரைத்த மறத்தமிழன் மரபில் வந்தவன் தான் நீ; ஆனல் கோழையாய்க் குழைந்து கிடக்கின்ருய். 'கங்கையும் கடாரமும் கொண்டவர்கள் பரம்பரை என்னுடையது; கடல் கடந்தும் புகழ்பெற்ருேர் என் முன்ஞேர்' என்றெல்லாம் மார்தட்டிப் பேசுவாய்; அந்நிலை மாறி ஏன் இன்னிலையானேம் என்று சிந்தித்ததுண்டா?

பொறுமையை இழந்துவிட்டது என் மனம். சிறிது கோபமாகவே 'இதையெல்லாம் கூறும் நீ யார்?' என்றேன்.

"தெரியாது? இந்தத்தமிழ் மண்ணில் உதித்து உன் போன்ருேரை ஈன்றெடுத்தற்காக வெட்கித் தலை குனிந்து வேதனை நெஞ்சைப்பிளக்க வெளியில் வரவும் அஞ்சிக்கிடக்கும் ஒரு பெண்"

"ஏனம்மா இந்நிலை?"

"எல்லாம் உங்களால்தான். ஏன்னென்று என்னைக் கேட்கின்ற நீ, என் வரலாற்றை — இல்லை கட்டுக் கதையை நீ எத்தனையோ முறை படித்துமிருப்பாய்—கேட்டுமிருப்பாய். ஏன் இப்படிஎழுதினுர்கள் என்று கேட்டதில்லை"

"வேதனைப் படுகுழியில் தள்ளாதீர்கள். விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் அம்மா!",

"சொல்லுகிறேன் கேள்; என் பெயர் மாயை."

மாயை என்ற பெயரைக் கேட்டதும் என் தலை சுழன்றது." ஆ! மாயையா? எந்தமாயை! 'கண்டதும் மாயை — காணுததும் மாயை; அறிந்ததும் மாயை-அறியாததும் மாயை; உன் வாழ்வே மாயை—இந்த உலகமே மாயை, என்று முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் கூறுகிருர்களே அந்த மாயையா" என்று சிறிது வியப்புடன் கேட்டேன்.

"அதெல்லாம் பொய்யடா மகனே! உன்னை இருட்குகையில் பூட்டிவைத்திருப்பதற்கு எத்தர்கள் செய்த சூழ்ச்சி",

"சூழ்ச்சி! எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே"

"ஆம்! என் மகன்தான் என் வழி வழி வந்த இனத்தவன் தான் நீ!"

"உன் வழிவந்தவஞ?"

"திகைக்காதே! அவுணர் என்றும் அரக்கர் என்றும், தானவர்

என்றும், இராக்கதர் என்றும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்களே புராணீகர்கள்; அவர்கள் யார்?"

"என் முன்னோர்கள்தான்"

"அவுணர் குலத்தை வாழ வைக்க முதன் முதல் சூழ் எடுத்துக்கொண்டானே சூரபதுமன்; அவன் தாய்"

"அம்மா! நீங்களா?"

"ஆம்! நானே தான். என்வாழ்க்கையைத்தான் திரித்து எழுதி விட்டார்கள் இந்தப் புரட்டர்கள்"

"என்னம்மா மறுபடியும் புதிர் போடுகிறீர்கள்" என்றேன்.

"புதிர் அல்லடா மகனே! என் இதயக் குமுறல், ஒரு தாய் ஒரு இரவில்......வெட்கத்தை விட்டு மகன் என்றும் பாராது சொல்கிறேன். அப்பொழுதாவது உனக்குத் தன்மான உணர்ச்சி வருமென்ற எண்ணத்தில்.

காசிபன் என்ற முனிவருடன் முதலாம் ஜாமத்தில் கூடினேனும்' அங்கு சூரபதுமனும், நாங்கள் மனங் கனிந்தணைந்தபோதுண்டாகிய வியர்வையினால் முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் தானவரும் உதித்தனராம். அவர்களை அங்கேயே விட்டுவிட்டு மற்றொரு மண்டபத்தில் நான் பெண் சிங்க வடிவு கொள்ள அவரும் மடங்கலுருப் பெற்றுப் புணர அதனால் ஆயிரந் தலைகளையும் இரண்டாயிரம் கைகளையுமுடைய சிங்கமுகாசுரனும், அவ்விடத்தில் எங்களிடம் பெருகிய வியர்வையினால் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் சிங்க முகங் கொண்ட இராக்கதரும் பிறந்தனராம். அவர்களை அப்படியேவிட்டு மற்றோரிடத்தில் நான் பிடியுருப் பெற்று நிற்க காசிபரும் மதயானையுருக்கொண்டு புல்கவும் யானைமுகமுடைய தாருகாசுரனும், வியர்வையால் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் யானைமுக அவுணர்களும் தோன்ற, அவர்களை அங்கேயே நிறுத்தி; மற்றோரிடத்தில் நான் செம்மறியாட்டின் பேடாயுருக் கொள்ள முனிவரும் கெச்சை வடிவு கொண்டு கூட, அசமுகி என்ற பெண்ணையும், வியர்வையால் முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்களையும் தோற்றி அவர்களை அங்கேயே விட்டு, யானை, புலி, குதிரை, கான் முதலிய மிருகங்களின் உருக்கொண்டு புணர பற்பல முகங்களையுடைய அறுபதினாயிரம் வெள்ளம் இராக்கதர்கள் பிறந்தனர். இவ்வாறு நான் சூரபதுமன் முதலான நான்கு பிள்ளைகளையும், இரண்டு இலட்சம் வெள்ளம் சேனையையும் ஒரே இரவில் புணர்ந்து அன்றே பெற்றேன் என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள், இந்தப் பொய்ச் சரடு திரிப்பதில் வல்ல புராணிகர்கள். அதைத்தான் நீங்கள்-தமிழர்கள் பல்லாண்டு காலமாய்ப் படிக்கிறீர்கள்-கேட்கிறீர்கள். 'ஒரு தாய் பத்து மாதம் சுமந்தால்தானே ஒரு மகவைப் பெற முடியும். இவள் எப்படி ஒருவனைக் கூடின பொழுதே குழந்தையைப் பெற்று இருக்கமுடியும்? அதுவும் ஆயிரக் கணக்கில்' என்று ஒரு நாளாவது சிந்தித்ததுண்டா? நம் தாயின் மேல் இப்படி ஒரு மாபெரும் பழியை-கேட்கவும் சகிக்காத செய்தியை எழுதி வைத்திருக்கிறானே என்று எண்ணியதுண்டா? இவற்றையெல்லாம் எண்ணியிருந்தால் இன்று ஏன் மடமையில் மயங்கிக்கிடக்கிறீர்கள்? காதலையும் வீரத்தையும் கவினுறச் சித்தரித்த நம்மூதாதையர் எங்கே? இந்த மாசு படிந்த ஏடுகளைப் பயின்று மதிகெட்டுழலும் நீங்கள் எங்கே?

"சொல் எனும் வேல்கொண்டு குத்தாதீர்கள். மாசு துடைத்துத் தாய்த்திருநாட்டு மானங்காத்திடுவேன், மன்னியுங்கள் அம்மா! இது உறுதி" கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு விழித்தேன். ஒருவருமில்லை. கட்டிலிலிருந்து கீழே விழுந்துகிடந்தேன். எழுந்து விளக்கைப்போட்ட எனக்குப் படுக்கையில் கிடந்த கந்தபுராணம் கண்ணில்பட்டது. திரும்பினேன். மேஜைமேல் இருந்த அகநானூறும் புறநானூறும் கண்ணில்பட்டு உள்ளத்தை ஊடுருவிச்சென்றன.

இது என்ன 'பிரேமையா? கனவா?' என்று சிந்தித்த எனக்கு ஒன்றும் புலனாகவில்லை. விளக்கை அணைத்து மறுபடியும் படுத்தேன். 'புறத்தையும் அகத்தையும் வளர்த்தெடுத்த தமிழகத்திற்கு இந்தப் புராணங்கள் ஒரு அவமானச் சின்னம்' என்று என் வாய் மட்டும் முணுமுணுத்துக்கொண்டேயிருந்தது. ✽

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

நாடு அறிந்ததே. தேர்தலில் நிற்காமலேயிருந்திருந்தால், வளர்ந்துவரும் நம் கொள்கைகள் சில பகுதிகளுக்காவது செல்லும் வாய்ப்பு கிட்டியிராதே! அந்தளவுக்கு, இலாபம்தானே, ஏழையியக்கமான நமக்கு!!

✻

உருகுவோர்போலக் காட்டிக்கொள்வோரின், உள்ளம் எப்படிப்பட்டதென்பதை அறிவோம், நாம். விமர்சனங்களை வழங்கும் அவர்கள், நாம் எப்போது அழிவோம் என்று விழி மூடாமல் காத்திருப்பவர்களாகும்! எனவே, அவர்தம் விமர்சனமும் விளக்கமும் நமக்குக் காட்டுநிலா — கதைக்குதவாது. வெற்றி பெற்றிருந்தால் மட்டும், பூமாலை கொண்டு வந்துபோட்டிருக்கவா போகிறார்கள்? ஒரு நாளுமில்லை! எனவே, அவர்களது, இந்த நேர அறிவுரைகள், நமக்குத் தேவையில்லை. எனினும், கழகத் தோழர்கள்,

தன் வலிமை
மாற்றான் வலிமை

இரண்டினையும், நன்றாக எடை போட்டு, ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபடவேண்டும். நமது வலிமை, மாற்றார் வலிமை இரண்டையும் எண்ணிடும்போது, நமது எண்ணங்கள் செல்லவேண்டிய இல்லங்கள், நிரம்ப வேண்டிய உள்ளங்கள்,

பல, உள

என்பது விளங்கும். அங்கெல்லாம் நிரம்பிவிடின், நமது விடுதலை இயக்கம் வெல்லும்! வெல்லும்!!

அந்த வெற்றியை மனதிற்கொண்டு, கழகத் தோழர்கள், காலத்தையும் நேரத்தையும் பயன்படுத்திட வேண்டும். நம்வலி, நமக்குப் புரிகிறது! மாற்றார் வலிவும் அறிவோம் நாம்!! வாய்க்கும் ஒவ்வொரு நேர மூலமும், எங்கெங்கு கழகம் முளைத்தது, எத்தனை பேரிடம் கழக முழக்கத்தைச் செய்ய முடிந்தது என்பதுதான், நமக்கு இலாபம். அந்த இலாபம்தான், நமக்கு, இன்பத் திராவிடத்தைக் கொண்டுவந்து தரும்! எந்நாளும் வாடாத கொள்கை மலர்களைத் தரும்!!

★

வீரம் காட்டிய மறவர்

[எம். எஸ். ஏ. மஜீது]

சீரும் சிறப்புமெய்திச் செம்மையுடனாண்ட பாண்டிய மன்னர்களில் தலைசிறந்தவர் முதலாவது மாறவர்மன் குலசேகரன். இவரின் காலம் கி. பி. 13-வது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. அக்காலப் பாண்டிய நாட்டைச் சரித்திரக்காரர்கள் 'மாபார்' என்பார்கள். அராபிக் கடலோரத்திலுள்ள கொல்லம் முதற்கொண்டு, கருமணல் கரையோரத்தையடுத்த நெல்லூர் வரையும் இந்நாடு பரந்து நின்றது.

பாண்டிய மன்னனின் பிரதான தலைநகர் மதுரை. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தைச் சார்ந்த வீரதாவலப்பட்டணம் பாண்டிய நாட்டின் இரண்டாவது தலைநகர். வீரதாவலப் பட்டணம் என்ற இது மற்காணம் என்று தற்போது அழைக்கப்படுகிறது.

மாறவர்மன் குலசேகரனின் இராணுவம் பிரசித்திபெற்றது. இராணுவத்தின் முக்கிய அங்கம் யானைப்படை. அதில் 1000 யானைகள் இருந்தன எனச் சரித்திரக்காரர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். திரண்ட காலாட்படையுடன் புகழ் பெற்ற குதிரைப்படையுமுண்டு. குதிரைப் படையின் பெரும்பாகமானோர் முஸ்லிம்களே.

தமிழகத்துடன் அராபியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அத்தொடர்பு கி. பி. 6-வது நூற்றாண்டு முதற்கொண்டே இருந்ததென்று சொன்னால் மிகையாகாது. கடல் வழியாக ஏற்பட்ட வர்த்தகமே இத்தொடர்புக்குக் காரணம். வர்த்தகம் செய்யப்பட்ட பொருள்களில் அரபு நாட்டுக் குதிரைகள் முக்கியம் வாய்ந்தவையாகும். தமிழகத்தைச் சார்ந்த மன்னர்கள் இக்குதிரைகளை அதிகமாக வாங்கினார்கள். அவற்றைச் சரிவர மேற்பார்வையிட பல அராபியர்களை வேலைக்கும் அமர்த்திக் கொண்டார்கள். இதனால் அராபியர்கள் தமிழகத்தில் தங்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. 7-வது நூற்றாண்டில் அராபியமக்கள் யாவரும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைத் தழுவினார்களென்ற செய்தியைத் தமிழகத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட அராபியர்கள் கேட்டதும், அவர்களும் முஸ்லிமானார்கள். பாண்டிய மன்னர்களுக்குக் குதிரைகள் மீது அதிகப் பிரியம். இதுவே அவர்கள் நாட்டில் குதிரைப்படை வளர்ந்தோங்குவதற்கும் அப்படையில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாக சேர்ந்து இருப்பதற்கும் காரணமாகும். பொதுவாகப் பாண்டிய நாட்டிலிருந்த முஸ்லிம்கள் அந்நாட்டின் மீது ஆழ்ந்த அன்பையும் ஆர்வத்தையும் காட்டி வந்தார்கள்.

*

நிற்க மாறவர்மன் குலசேகரன் தனது நாட்டின் வட எல்லையையடுத்த வாரங்கல் அரசனை வென்றதுமல்லாமல் அவனைக் கிருஷ்ணா நதிக்கப்பால் விரட்டியுமோட்டினார். மேலுமவர் கெங்கு நாட்டு ஹோசலர்களைத் தாக்கி அவர்களின் நாட்டுத் தலைநகராகிய துவாரசமுத்திரத்திற்கு முற்றுகையுமிட்டார். குலசேகரனின் ஆட்சி நிலபாகத்தை மாத்திரம் தழுவி நிற்கவில்லை. அவரிடமிருந்த கடற்படையின் பலத்தால் இலங்கையிலும் அதையடுத்த பல தீவுகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தினார், குலசேகரனின் சக்தியே பலகாலம் தில்லி சுல்தானின் படைகள் பாண்டிய நாட்டுப் பக்கம் வராமலிருந்ததற்குக் காரணம்.

ஆனால் இந்தச் சூழ்நிலை அதிக காலம் தொடர்ந்து நிற்கவில்லை. குலசேகரனுக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். சுந்தர பாண்டியன், வீரபாண்டியன் எனப்படுவோர். சுந்தரபாண்டியன் மன்னன் மணந்த மனைவியின் மகன். வீரபாண்டியன் அவரின் வைப்பாட்டியின் மகன். ஆனால் இருவரில் வீரபாண்டியன் அதிக புத்திசாலியாகவும் திறமையாகவும் இருந்ததால் அவனையே தனது பட்டத்திற்குரியவனென குலசேகரன் நியமனம் செய்தார். தகப்பனின் முடிவு சுந்தரபாண்டியனின் கோபத்தை மூட்டியது. அதனால் அவன் தகப்பனைக் கொலைசெய்து தானே பாண்டிய மன்னனென முடி சூட்டிக்கொண்டான். இது நிகழ்ந்தது கி. பி. 1309ம் ஆண்டு. மதுரையிலிருந்த சேனையை தன் வயப்படுத்தி இருந்த எல்லா பொக்கிஷங்களையும் திரட்டிக் கொண்டு 'மன்கூடல்' எனும் இடத்தை தனதுகேந்திர ஸ்தானமாக்கிக்கொண்டான். (மன்கூடல் நாமக்கலை எனும் நகரைக் குறிக்கிறது என்பது சரித்திராசிரியர் எலியட் என்பவரின் கருத்து. மதுரையை அடுத்திருக்கும் 'மங்களம்' எனும் பெயர் கொண்ட இரண்டொரு பட்டணங்களில் ஒன்றாக இருக்கலாமென்பது எஸ். கே. ஐயங்கார் அவர்களின் கருத்து) தகப்பனின் பழியைத் தீர்க்க வீரபாண்டியன் தானொரு படையைத் திரட்டி சுந்தரபாண்டியனைத் தாக்கினான். ஏற்பட்ட போரில் யாருக்கும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. ஆனால் வீரபாண்டியன் 'காரம் அத்தியை' ஆண்டுகொண்டிருந்த மன்னார் பெருமாள் என்பவரின் உதவியால் சுந்தரபாண்டியனை கடைசியாக வென்றான்.

பாண்டிய சகோதரர்களின் மத்தியில் ஏற்பட்ட கலவரத்தால் பாண்டிய நாட்டின் ஆட்சி மிகவும் சீர்குலைந்துவிட்டது. இந்நிலைமையில்தான் சுல்தான் அலாவுத்தீன் கில்ஜியின் மாபெரும் தளபதி மாலிக் காபூரின் படைகள் பாண்டிய நாட்டில் நுழைந்தன.

*

மாலிக் காபூர் இந்திய சரித்திரத்தில் பெயர்பெற்ற ஒரு வீரர். அவர் நடத்திச்சென்ற சேனையும் மிகவும் கீர்த்திவாய்ந்தது. அவர் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் வெற்றிக் கொடியை நாட்டினாரென்றால் அது அவரின் படைபலமே காரணமென்று சொல்வதற்கிடமில்லை. அவரோடிருந்த உதவி தளபதிகளும் மிகவும் புத்திசாலிகளாகவேயிருந்தார்கள். அவர்களில் பஹராம்கர்ரா, கத்லா நெஹாங், மஹ்மூத் ஸர்திஹா, அபாஜிமுகல் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்களின் வேலை மாலிக்காபூர் சேனை புறப்படுவதற்கு முன்பாகவே படையெடுக்கும் நாடுகளுக்கு உளவாளிகளாகச் சென்று அந்நாடுகளின் அரசியலில் நிலை, சேனை பலம் அவற்

றின் அமைப்பு இதுபோன்ற பூர்வாங்க விஷயங்களை சந்தேகமற விசாரித்துத் தங்கள் தளபதிக்கனுப்புவார்கள். தளபதி மாலிக்காபூர் தன் படையெடுப்புகளுக்கு இந்த விஷயங்களை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்வார்.

மாலிக்காபூர் சேனைகள் பாண்டிய நாட்டினுள் நுழைந்துவிட்டன. நாட்டின் தலைநகர் மதுரையையும் சமீபித்துவிட்டனர். மாலிக்காபூர் உடனே மதுரையைத் தாக்கவில்லை. மதுரை சமீபத்தில் பாளயமடித்து மதுரையின் நிலைமையை அறிந்துவர ஆட்களை அனுப்பிவைத்தார்.

மதுரையின் நிலைமை மோசமாகவேயிருந்தது. மாலிக்காபூரின் தொடர்ந்த வெற்றி வீரபாண்டியனுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணியது. அவருடன் தானும் போராடுவதில் பிரயோஜனமில்லை. அவ்வாறு போரிட்டால் தன்னால் தோல்வி தானடைய முடியும், மேலும், தனது நாட்டு மக்கள் மாபெரும் ஆபத்துக்குள்ளாவார்கள், அழகிய மதுரைமா நகரம் சூறையாடப்படும், தீக்கிரையாகும் ஆகவே நாட்டைவிட்டு ஓடி சில காலம் தலைமறைந்திருந்தால்தான் ஏற்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலைக்குத் தக்க பரிகாரம் என வீரபாண்டியன் நினைத்தான். கடல் மார்க்கமாக இலங்கை போகலாமென நினைத்தால் கடல் கொந்தளிப்பாக இருந்தது. ஆகவே தன்னாட்டின் தென்பகுதியில் எங்காவது சென்று மறைந்திருப்பதென முடிவுசெய்தான். இம்முடிவை யாருக்கும் அவன் அறிவிக்கவில்லை. அவன் இராணுவ வீரர்களையழைத்து நாட்டின் நிலைமையை எவ்வாறு சமாளிப்பதென யோசனை செய்தான். மன்னனின் குதிரைப்படையைச் சார்ந்த முஸ்லிம் வீரர்கள் வீரபாண்டியனிடம் தெரிவித்தார்கள். 'மாலிக்காபூர் படையை தாக்குவதே பாண்டிய நாட்டுப் பெருமைக்கு பொருத்தமாகும். ஆகவே, போருக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். விரோதிகள் மதுரைமா நகரில் கால் வைக்காது நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம்.' மன்னர் இவ்வீர வார்த்தைகளைக் கேட்டு விரோதியை தாக்க உத்திரவிட்டார்.

மதுரையின் நிலவரத்தைத் தெரிந்துவந்த மாலிக்காபூர் தளபதியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் அவரிடம் தெரிவித்தார்கள், 'வீரபாண்டியனின் போக்கு சரிவர விளங்கவில்லை. அவன் எதையோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல், அறியவந்தோம். படையின் முழுபலமும் சரியாக விளங்கவில்லை. ஆனால் ஒரு முக்கிய விஷயத்தை நாங்கள் தெரிந்துகொண்டோம். அதாவது பாண்டிய மன்னனின் சேனையில் முக்கிய அங்கம் வாய்ந்து நிற்பது அவனின் குதிரைப்படை, அக் குதிரைப்படையில் முக்கியமாக விருப்பது முஸ்லிம்கள்' இதைக்கேட்ட மாலிக்காபூர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். உடனே ஒரு தூதுவனை அனுப்பிவைத்தார்.

'தூதுவர் பாண்டிய மன்னனின் குதிரைப் படைத் தளபதியைச் சந்தித்து,

'சகோதரரே! உலகத்தை யாளும் சுல்தான் அலாவுதீனின் மாவீரர் மாலிக்காபூர் 'ஹிந்த்' முழுமையும் வெற்றி முரசு கொட்டியவர். அவர் தற்சமயம் மதுரையைத் தாக்கக் காத்து நிற்கின்றார். அவர் தாக்குதலை யாராலும் தவிர்க்க முடியாது. அது நிச்சயம். முஸ்லிம்களாகிய நீங்கள் அவரின் படைக்கு இரையாகாமல் இருக்கவேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தில் நீங்களிந்த போரில் பங்குகொள்ள வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றார். 'ஆகவே நீங்கள் இங்கிருந்து விலகிச் செல்லுங்கள்' என தெரிவித்தார்.

இதைக் கேட்ட பாண்டிய முஸ்லிம் தளபதிக்கு கோபம் பொங்கியெழுந்தது.

'ஓ தூதுவரே! நாங்கள் முஸ்லிம்களாக இருப்பது உண்மை ஆனால் பாண்டிய நாட்டின் பிரஜைகள். இந்நாட்டின் வெற்றி எங்களின் வெற்றி. நாட்டின் தோல்வி எங்களின் தோல்வி. இஸ்லாம் எங்களது நாட்டிற்குத் துரோகம் செய்யக் கற்றுக்கொடுக்கவில்லை. இதுவே இஸ்லாம் இயம்பும் அரசியல் கருத்து. இன்று நாங்கள் இப்படையை விட்டு விலகுவோமானால் எங்கள் பரிசுத்த மார்க்கத்திற்கு ஹானி விளைவித்தவர்களாவோம். இதனால் ஏற்படும் பழி எங்கள் மீதும் எங்கள் சந்ததிகள் மீதும் ஊழூழி காலம் நிலைத்திருக்கும். தளபதி மாலிக்காபூர் அவர்களின் வீரத்தை நாங்கள் போற்றுகிறோம். ஆனால் நாங்கள் அவரின் வீரத்தைக்கண்டு அஞ்சவில்லை. அவர் எங்கள் தாயகத்தின் தலைநகரைத் தாக்குவாரேயானால் அவருடன் போரிட நாங்கள் தயாராயிருக்கிறோம்' என பாண்டிய முஸ்லிம் தளபதி தெரிவித்தார்.

தூதுவர் கொண்டுவந்த செய்தியைப் கேட்ட மாலிக்காபூர் ஒருவகையில் பூரிப்பும் ஒருவகையில் கோபமும் கொண்டார். பாண்டிய நாட்டு முஸ்லிம்களின் உயரிய பண்பாட்டைக் கொண்டு அவர் பெருமிதம் கொண்டாலும் தனது சேனையை மதுரைமாநகரைத் தாக்காது பின்வாங்கச் செய்வது அவரின் பெருமைக்குக் குந்தகம் தான் விளையும் என நினைத்தார். ஆகவே அவர் மதுரையைத் தாக்கத் தனது சேனைக்கு உத்தரவிட்டார். ஒரு பகல் முழுமையும் கடும் போர். பாண்டியனின் சேனை பின்வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கிடையில் சூரியனும் அஸ்தமித்துவிட்டான். யுத்தமும் ஓய்ந்தது. இருதர படைகளும் அவரவர் பாளையங்களுக்கு திரும்பிச் சென்றன.

இரவில் ஏற்பட்ட போர் நிறுத்தத்தைப் பயன்படுத்தி வீரபாண்டியன் தனது பொக்கிஷங்களையும், ஆட்கள், குதிரைகள் இவற்றையும் திரட்டிக்கொண்டு மர்மமாக மதுரையைவிட்டு வெளிக்கிளம்பிவிட்டான். மறுநாள் காலையில் தான் இச்செய்தி வெளிவந்தது. இச்செய்தி பாண்டிய வீரர்கள் மத்தியில் பெரும் அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. மன்னனின் இச்செய்கை குறிப்பாக முஸ்லிம் குதிரைப்படையினரை மிகவும் சோர்வடையச் செய்தது. மறுநாள் நடந்த போரில் மாலிக்காபூர் வெற்றியடைந்தாரென்றால் அதற்குக் காரணம் வீரபாண்டியன் செயலேயாகும்.

சுல்தான் அலாவுத்தீன் கில்ஜி இந்தியாவை ஆண்ட காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பாண்டிய மன்னனின் முஸ்லிம் குதிரை வீரர்களின் சம்பந்தமாக நடந்த மேற்குறிப்பிட்ட ஒரு சிறிய சரித்திர நிகழ்ச்சி தமிழகத்தில் வாழும் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஒரு பெருமைக்குரிய நிகழ்ச்சியாகவே இன்றுமிருந்துவருகிறது.

ஆங்கிலம் (இங்கிலீஷ்) திருத்தமாகக் கற்பதற்கென
சென்னையிலுள்ள மாபெருங் கல்வி அரங்கம்

The School of English Learning

ஆங்கிலக் கல்வி நிலையம்

60, பிராட்வே, மண்ணடி, சென்னை-1.

தமிழ்
எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள்
ஒரே
வருடத்தில்

இங்கிலீஷ் இலக்கண ரீதியாக

சென்னையில் உள்ளவர்கள் நேர்முக வகுப்புகளில் சேர்ந்தும்
வெளியூர்களில் உள்ளவர்கள் தபால் மூலமும்
ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி சிறந்த முறையில் கற்கலாம்.

புதிய வகுப்புகள்

ஆரம்பம்:

12-8-1958

வகுப்பில் சேர மனு செய்ய
கடைசி தேதி:

11-8-1958

இங்கிலீஷில் சொந்தமாக எழுதவும் பேசவும் கட்டுரைகள் வரையவும் கடிதப் போக்குவரத்து செய்யவும் அடிப்படையிலிருந்து கற்பிக்கப்படும்—ஒப்பற்ற முறையில் இலக்கணப் பயிற்சி அளிக்கப்படும். சென்னையிலுள்ளவர் காலையிலோ மாலையிலோ வசதிப்படி ஓய்வு நேரத்தில் வகுப்பிற்கு நாள்தோறும் ஒரு மணி நேரம் வந்து கற்றால் போதுமானது.

முழு விவரங்களைச் சென்னையிலுள்ளவர்கள் நேரில் வந்தும் வெளியூர்களில் உள்ளவர்கள் தபால் மூலம் எழுதியும் பெறலாம்.

முக்கிய அறிவிப்பு:—

16-வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே இவ்வகுப்புகளில் அனுமதிக்கப்படுவர். நேர்முக வகுப்புகளில் பெண்கள் அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். சென்னையிலுள்ளவர்கள் வகுப்பிற்கு நேரில் வந்துதான் கற்கவேண்டும்; தபால்மூலம் கற்கும் சலுகை வெளியூர்களில் உள்ளவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் மட்டுந்தான். இங்கிலீஷ் வாசகங்களை ஓரளவு கூட்டிப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் தபால்மூலம் கற்க இயலும். சென்னையிலுள்ள ஓரளவு இங்கிலீஷ் தெரிந்தவர்களுக்காகவும் இங்கிலீஷ் ஒன்றுமே தெரியாதவர்களுக்காகவும் தனித்தனியாக நேர்முக வகுப்புகள் நடத்தப்படுகின்றன.

ஓய்வு நேரத்தை வீணாக்காமல் நல்ல முறையில், பயன்படுத்தி உலக மொழியாக விளங்குகிற இங்கிலீஷைக் கற்க முன்வருக.